FUNDA ÖZŞENER

RADİKAL

"Fakat bir gün, işte tam da bir gün, bir şey aniden değişiverecekmiş gibi oldu.
Bir his ya da yepyeni bir gelecek gibi
Ne olduğunu tam olarak kestiremiyor, ümit ediyordum sadece ve bunun da oldukça
faydalı hatta belki de gösterişli bir his olarak iş göreceğini, bambaşka bir hayat yaratmakta
değilse bile bu hayatı yaratacak insanı düşünmekte bir işe yarayacağını, küçük, çok küçük bir parça olarak muazzam büyüklükte
bir başka hayale ekleneceğini ve nihayet saf bir arzudan
ibaret kalacağını zannediyordum."

/eksikparcayayinlari
/eksikparcayayinlari
www.eksikparca.com

9 786257 371865

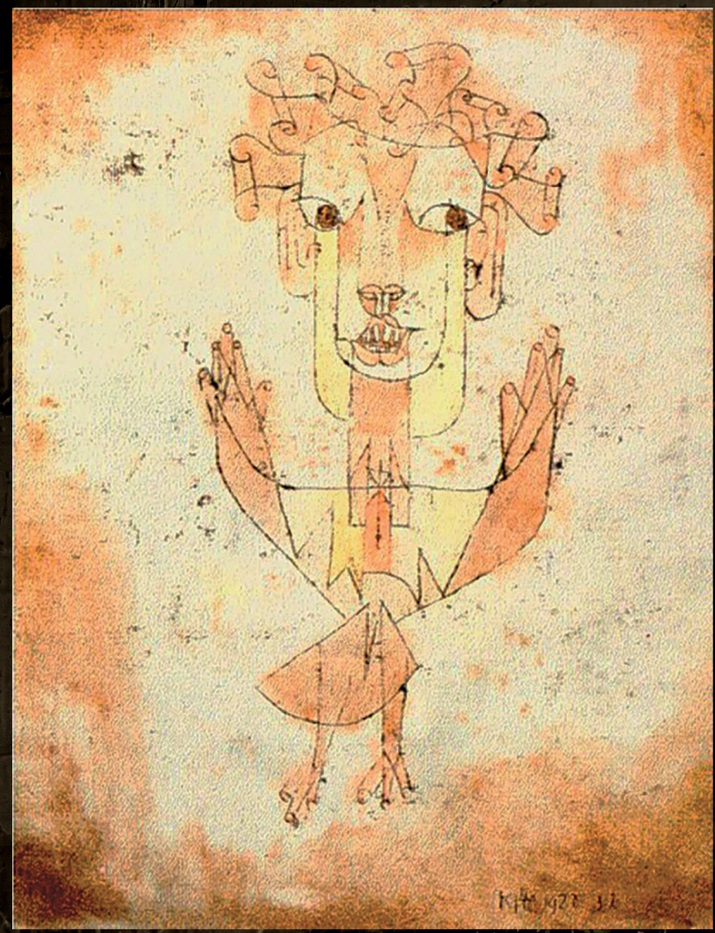
KDV'den muaftır.

FUNDA ÖZŞENER

RADİKAL

FUNDA ÖZŞENER

RADİKAL

EKSİK PARÇA

ROMAN

FUNDA ÖZŞENER

RADİKAL

Eksik Parça Yayınları
Edebiyat/Roman: 43
Yayın Danışmanı: **Feridun Andaç**

Radikal
Funda Özşener
Copyright © 2021 Eksik Parça Yayınları

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Editör: **Demet Çaltepe**
Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**
Kapak Resmi: **Paul Klee**
Kapak Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No:8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Kasım 2021
ISBN: 978-625-7371-86-5

Bu kitabın yayın hakları Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla kopya edilemez ve çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A. Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari
www.twitter.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

FUNDA ÖZŞENER
RADİKAL

Funda Özşener, 1969 yılında İzmir'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini İzmir'de tamamladı. Doktora eğitimini Dokuz Eylül Üniversitesi GSE Sahne Sanatları Bölümü'nde aldı.

Akademik çalışmalarının yanı sıra birçok oyun yazdı. Oyunları farklı tiyatro toplulukları tarafından sahnelendi. Çeşitli dergi ve gazetelerde söyleşileri, eleştiri ve inceleme yazıları yayınlandı. Sahne sanatları alanında yayınlanan birçok kitabın editörlüğünü üstlendi.

1

Yalnızım
Ne zamandır bilmiyorum
İşim yüzünden olabilir
Belki de burada yaşadığım için
Metropolde
Cehennemin göbeğinde
Birileriyle konuşmanın hiç yolu olmadığından
Yapayalnız
Hayatım boyunca düşler ve arzular arasında gezindim
Fakat hep cümlelerde…
Anlamla öylesine doldum ki bana etki edecek bir şey kalmadı
Çoktan kayboldum, silinip gitti yeryüzü
Belki ben de bir cümle, sözcük ya da not oldum
Edebi varlıkların yaratabileceğinden daha derin bir yaşantı kurmaktan tümüyle vazgeçmiş
Yalnız onlara sığınmışken
Mektubu geldi
Okumanın farklı yolları var
İyi biliyorum çünkü
Onu böyle tanıdım

2

Şirket'te çalışıyorum
Mensup diyoruz birbirimize ve oldukça radikal gözüküyoruz.
İşe girmek, transfer olmak, sessizce şirket değiştirmek, yükselmek, öbür birime geçmek, başka ülkeye gitmek, ceosu ile yatmak, patronun özel uçağına binmek, çok ama çok daha fazla çalışmak, sadece basitçe çalışmak ama aslında yaşamak, kurtulmak, vazgeçmek, tümden vazgeçmek isteyenleri seçip, doğru hayatlara yerleştiriyoruz
Bir yeni yıl toplantısında şef yedi yüz milyon başvuruya ulaştığımızı söylemişti
Yedi yüz milyon kişi
Ne olursa olsun
Hayatını kökten değiştirmek istiyordu
Bana kalırsa gerçek radikallik buydu
Ne var ki
Bambaşka sözcüklerle dile getirildiğinden hiç anlaşılmıyordu
Oysa gerçek kolej diplomasıyla sahtesi gibi, gözyaşları, parasızlık, değersizlik, intihar fikri, boş vermişlik, kumarbazlık, aleladelik, gitmek, kaçmak, kurtulmak, ölmek ya da hayatta kalmak isteği de apaçıktı birkaç paragraflık başvuru mektuplarında

Gün boyu
Peş peşe yapıştırdığımız
Dişlerimizle kavrayıp, bir ısırıkta kopartıp açtığımız zarflardaydı
Başkalarının hayatları
Giderek yanlış okumaya başladım
O Sıska Oğlan mesela
Çalışmaktan yapışıp kalan dudaklarını zarf açacağıyla bize zorla açtırdığında
Herkes yapıştırıcıyı kendisinin sürdüğünü bilse bile
Çok yakında şef olacağını anlamıştı
Tuhaf, anlamamıştım ben ve epeyce gülmüştüm kapalı ağzının ardından hâlâ anlamlı sesler çıkartmaya çalışmasına
Bu şirketteki ilk gülüşümdü
Ertesi gün masamdaki zarflar birden azaldı
Sonraki gün biraz daha

3

Üç zarf!
Sadece üç zarf!
Yedi yüz milyon radikal ve bana düşen sadece üç zarf mı
Üç budala, üç işsiz, üç göçmen
Üç işe yaramaz
Dur
Dur
Nefes al
Nefes!
Oku
Zarflardan birini seç
Söylenmek isteneni doğru oku
Astımın var
Hemen nefesin kesiliyor
Koridorda yetişmeye çalışarak arkasından yürüyorsun
Hiç durmadan ilerliyor
Odaların önünden geçiyor
Beklemesi için işaret etmeye çalıştın
Hırlıyorsun
Duymuyor

Umursamıyor ya da
Geniş boşluktan arka kısma ulaştı
Koku azalmadan devam ediyor
Sapmadığı koridorlar
Mahzene inen
Tavan arasına çıkan merdivenler var daha
Yürüdükçe açılıyor odalar
Birkaç kırık dökük mobilya
Hep kapıların önünden ilerliyor
Her biri bir işaret mi yoksa
Kirişlerin altından geçip sütunlardan sağa sola sapıyor
Başın dönmeye başladı
Durmuyor
Artık nefes almıyorsun
"İşte burası" dediğinde

–Bu sözü söylemiyor da hissettiriyor daha çok–

Tam karşıda, karanlık koridorun sonundaki ışığı gördün
Girdiğin kapıyı hatırladın hemen
Güneş cam çerçevede görünmez hale gelmiş silik harfleri parlatmaya başlamıştı
Tarot neonu apaçık parlıyordu şimdi
"Altın Tavuk Restoran"
Kartlarınızı seçin dedi mi
Evet
Az önce

4

Kötü zarf
Şirkette görünmez ilan edilmiştim
Bir kara gölge
Ta ki yükselene ya da tümüyle unutulana dek görünmez kalacaktım
Rezilceydi bu duruma düşmek
Nasıl olmuştu
Sormak için tam karşıdaki masaya baktım. Doğrudan şefe. Gözlerinin içine. Mumlar hafifçe titreyerek yanıyor, kırmızı karanfiller kederle tütüyordu hâlâ. Sıska Oğlan intihar etmişti. Birkaç gün geçmiş olmalı… Bilmiyorum? Ben ilk kez o gün, ölmüş birini apaçık görür gibi oldum. Yerinde oturuyor ve elindeki raporları dosyalayıp duruyordu. Artık bu dünyada olmadığını umursamamıştı bile. Mektup açacağı kalemlikteydi yine ve yırtık dudağından akan kan kuruyup gitmişti çoktan.
Fakat tuhaf
Bu haliyle
Daha sevimliydi gerçekten
Zarfı ayırdım
Şirkette
Hem de masamda
Böyle apaçık
İlk kez ağlıyordum

5

Oysa o gün hava güzeldi
Ben de birkaç neşeli kokteyle gittiğimizi hatırlıyordum
Kaymaklı dondurma rengi eteğimi giymiştim
Her yere benimle birlikte gelirdi
Bir balon gibi şişkindi
Kızıl Saçlı Şişman, daha, daha da çirkin gösterdiğini söylemişti beni
Sonra cenaze
Avlu kapısında karşıladı
Uygunsuz biriymişim
Daima
Kıskanıyor mu
Annem tabutun başında ağlıyordu
Bu sefer üstümdekini fark etmemişti
Fakat galiba ilk kez o gün, o da ölmüş birini apaçık görmüştü
Bütün sırlarımızı kaldırıp atan, yokluğun berrak ışığı altında
babamın beyaz mermere yansıyan kara gölgesini
Gitgide
Okumaya alışıyordum ve
Geceleri film izlemeye
O eski, büyük, dramatik filmlerden

Ağlayarak uyuyakalmaya
Her gece
Her gece
Zamanın ruhuyduk biz
Bir ruhtum ben de
Sekiz yüz milyona ulaştığımız konuşuluyordu

6

Fakat bir gün, işte tam da bir gün, bir şey aniden değişiverecekmiş gibi oldu.
Bir his ya da yepyeni bir gelecek gibi
Ne olduğunu tam olarak kestiremiyor, ümit ediyordum sadece ve bunun da oldukça
faydalı hatta belki de gösterişli bir his olarak iş göreceğini, bambaşka bir hayat yaratmakta
değilse bile bu hayatı yaratacak insanı düşünmekte bir işe yarayacağını, küçük, çok küçük bir parça olarak muazzam büyüklükte bir başka hayale ekleneceğini ve nihayet saf bir arzudan
ibaret kalacağını zannediyordum.
Etrafa baktım kimse yoktu fakat Kızıl Saçlı Şişman
Birden, yanımdan, sanki orada değilmişim
Artık şirkette çalışmıyormuşum
Her öğlen yemeğe birlikte çıkmıyormuşuz gibi geçip gitti
Çenesinde, parlayıp duran kocaman kırmızı bir yağ lekesi vardı ve bir an dursa
Silmesi için onu işaret edecektim ve belki de bu incelikle, tamamlanacaktı bende henüz bir

düşünce kıvılcımı şeklinde olan o şey ve kökten değişecekti değişecek olan, tümüyle.
saçma bir sebeple fakat yine de gerçekten.
O ise uzun zaman önce
Onun hepimizi tiksindiren bu hallerini engellemek için görevlendirildiğimi
Yeniden yakınlaşmamızın tek sebebinin bu olduğunu hiç anlamamıştı
Çok saftı
Gerçekten dedikleri kadar saf
Fakat hayret
Görünmezlik kararıma ilk uyan da kendisi olmuştu
Ne kadar süreceği bile belli değilken
Hatta geceleri ağladığımı ele veren gözaltı torbaları dışında
Ortada eskisi gibi olduğuma dair
Yepyeni, hiçbir iz yokken üstelik

7

Hangi ülke olursa olsun
Üç çocuğunu kaçırmak isteyen annenin başvurusunu reddettim
Servet ödemesi gerekirdi
Beş kuruşsuzdu
İkinci zarfı da ayırdım
Ret
Mühür
Sarı zarfın üzerinde bir an
Kocaman, kırmızı bir yağ lekesi gibi parladı

8

Büyük Ruh herkes için bir hayat daha olduğunu söyler
Tıpkı durgun bir dünya görünümünün derinlerdeki hareketi
Okyanuslar, kalabalıklar veya herhangi bir mevsimin değişimi gibi
Oradadır
Kıpırtılar
İşaretler
Görünen ve görünmeyenler
Orada
Okumak gerekir sadece
Olup biteni dosdoğru okumak
Hâlbuki ben
artık sadece yanlış okuyordum

9

Babanızın ölümü ya sevinçtir bizim için ya da keder dedi annem cenazeden sonra
Kızıl Saçlı Şişman da ya kurtuluş ya yok oluştur diye anında tamamladı
Daima böyle ya çok anlamsız ya da derin laflar etmeye bayılırlardı
Üçüncü zarfı niye en son açtığımı hatırlamıyorum
Kendime gelinceye dek yerde, masanın altında öylece kalmış olmalıyım
Mesai bittiği için arkadaşlar gitmiş
Güneş çoktan batmış, muhteşem bir ay parlayıp duruyordu gökyüzünde
Dönmek için toparlandım
Altın Tavuk'ta bir şeyler atıştırıp
Gece boyu yıldızların altında yürüdüm
Soğuktu
Üşütmeyen bir soğuk
Taze hava ciğerlerimi yeniliyor
Rüzgârla savrulan serin damlalar
Alnımı, ağzımı, ellerimi temizliyordu

10

Parka kadar yürü yürü
Bir yaprak hışırtısı karşıladı beni
Kimsecikler yoktu
Rüzgâr bu sefer şiddetle esti
Başımı kaldırıp göğe baktığımda
Yıldızlar gökcisimleri değil de
Vaatlerle dolu ışık zerrecikleri gibiydi
Sanki gerçekten yanıp sönüyorlardı ve koyu gölgeler yumuşak, nemli toprağın üstünde
Titreşip duruyordu
Uzun kısa kısa kısa kısa kısa uzun kısa uzun kısa
Bu–ra–ya bak
Ba–na bak
Buraya bak
Buna o sebep olmuş olmalıydı
Onun Tarot kartları
Ya da kendisi
Ya da bambaşka bir şey
Bir an bakışlarım ayakkabılarıma takıldı
Karanlıkta bile kıpkırmızı parlıyorlardı ve hiç kurumamışlardı

Ne kadar zaman geçmişti
Şirkete bu ayakkabılarla gitmemiş olmayı diledim
Düpedüz dalgınlık demek olurdu
Dalgınlık
Çünkü bu kadarı da fazlaydı
Zarf açacağının hâlâ elimde olması gibi
Çantama atıp gitmek için kalktım
Ayakkabılarımı da çıkarttım
Vıcık vıcıktı ikisi de
Kızıl Saçlı Şişman, Altın Tavuk'da oturmuş tek başına yemek yiyordu herhalde şimdi
Saçları az önce süzülmüş salyalar gibi omuzlarından aşağı, tabağına sarkmış
Camın ardında inanılmaz derecede sahici
İnanılmaz derecede tiksindirici
Fakat tuhaf
Sanki artık
Kendisi gibi değil de
Başka
Bambaşka biri gibiydi
Koyu gölgeler yumuşak nemli toprağın üstünde titredikçe
Rahatlıyorum biraz

11

Yalnızım
Yapayalnız
Ve bu ne demek bilmiyorum
Niye sürekli ağladığımı
İnsanları anlatan büyük filmlerden ve kitaplardan ne anladığımı da
Hâlbuki
Bunları biliyormuşuz
Öteden beri biliyormuşuz gibi bakarız birbirimizin gözlerine
Öyle derinlere bakarız ki
Başkasında yeni, yepyeni
Ne Sıska Oğlan'ın ne hayaletinin ne Çirkin Kırmızı Şişman'ın ne
de şirketteki herhangi birinin olamayacağı o şey oluruz
Her yere
Bütün dünyaya
Zihinlere
Ve kendimize sızabilecek
Görünmez kuvvetle dolarız
Fakat sadece bir an
Kısacık karşılaşma anında
Kimse bunu fark etmez, umursamaz ya da

Gerçekte
Bazılarının asla büyük ruh olamayacağı doğuştan bellidir
Aslında tıpatıp o Kızıl Saçlı'ya ya da herhangi birine benzeyeceği
Birilerinin yanlışlıkla da olsa bakması
Bir an gözünün takılması için ortalarda dolanıp duracağı
Kendini astığını duyduğunda o budala Sıska Oğlan için susacağı
Hiçbir şeyi
Belki mektupları bile
Dosdoğru okumayacağı
Doğuştan bellidir
Bunu kanıtlayabilirim

12

Çünkü o okuyordu
Kendisi için
Diğerleri için
Ve bir hiç uğruna yazılmış olanları
Yaşananları hatta yaşanacakları
Parkları ve yolları
Ruhları
Bir insanın en gizli amaçlarını
Derinde yatan sırları
Cümlelerin ardını
Canlıları
Cansızları
Anlamla öylesine doluydum ki
Gerçekte bana etki edecek bir şey kalmamıştı
Derin bir yaşantı kurmaktan tümüyle vazgeçmiş ve
Yalnız kendime sığınmışken
Zarfı açtım
Hatırlıyorum
Hiç
Hiçbir şey anlatmıyordu

Ne ima ne gizli bir anlam vardı
Herhangi bir dilden, bir kültürden bile sayılamayacak kadar açıktı
Aslında tümüyle boştu
Sanki bilmediğim bir lisanda
Bir tür dilsizlikle yazılmıştı
Yaptığı iş
Öyle bir hayat sürebilmenin
Bir gün kurtulabileceğini zannetmenin
Beyhudeliği o kadar can yakıcıydı ki
Bir an
Tek sözcüğe dahi ihtiyaç hissetmeden
Yeniden
Dirildiğimi hissettim
Kalbimden vurulmuştum
Anlattığım onun hikâyesi

13

Kovuldum
Sarı zarf kovulduğumu söylüyor
Eskisi gibi işe gidip geliyorum yine, umursamıyor ve raporları dosyalayıp duruyorum hâlâ
Çekidüzen verdim kendime
Uykularım düzeldi
Düşüncelerim de
Zarfı açtığımda Kızıl Saçlı'yla göz göze geldik
Karşıdaki masada o oturuyordu artık
Şef olmuştu
Ve iğrenç derecede derli toplu
Hayır
Daha da fazlası
Pırıl pırıldı
İnanılır gibi değil
Sanki beni görüyormuş istese görebilirmiş gibi yüzüme baktı
Hiçbir yerinde, çenesinde yağ lekesi falan yoktu
Üçüncü zarfı elime alışımı
Dişlerimle tutup yırtışımı
Yapıştırıcı kokusunu içime çekişimi

Bir paragraflık beyhude başvuruyu okuyuşumu
Seyretti
Seyretti
Ağlamayı uzun zaman önce bırakmıştım
Ne de film izliyordum
Bomboştu zihnim
Bir buz çölü kadar
Ve sanırım herkes için böylesi daha iyiydi
Çok yanlış yollara girdiğimi
Bütün bunların başıma bu yüzden geldiğini
Çıkmaz sokaklara saptığımı
Şirketin, sistemin, bütün dünyanın, insanlığın dışına düştüğümü

–Bir ışık mı yandı gözlerinde–

Anlamış gibi baktım
Birden
Masasında hâlâ o Sıska Oğlan'ın fotoğrafını tuttuğunu fark ettim
Ulu tanrım
Gümüş çerçeve ışıl ışıl parlıyordu
Onu her gün siliyor olmalıydı
Belki öpüyordu bile
Ah
Kim, hiç olmayan biriyle aşk yaşayabilir ki
Hem de uluorta
Herkesin gözü önünde
Nasıl örtebilmiş
Okunmaz kılmıştı
Unuttuğum, atladığım, doğru anlamadığım diğer her şey gibi

Bu da en başından beri gözümün önünde olmalıydı
Ya bakışlarındaki o baygınlık
Saklamayı beceremediği derinlerdeki titreyiş
Gümüş çerçeveyi sevişi
Baktığımı fark eder etmez çekmeceye kaldırışı
Diğer masalara kaçamak bakışı
Gülümsedi mi
Bana bakıp gülümsedi
Ah
İlk kez
İlk kez, gerçekten oradaymışım gibi
İçtenlikle mi
Bunun bir yolunu bulmuş olmalıydı
Sahiden nefes almanın
Başını hafifçe öne eğmenin
Yanaklarını pembeleştirmenin
Zararsız
Herkesin kolaylıkla affedeceği
Süzgün bakışların
Hep iyi zarflar açıp
Düpedüz anlıyor gibi yapmanın
Gözden tümüyle kaybolmadan gizlenebilmenin bir yolunu
Kapıya yöneldim
Az sonra birileri koridordan geçerdi
Çay molasından önce
Sormak için doğru bir andı
Çok doğru
Asansöre kadar yirmi beş adım
Her şeyi sorabilirdim

Baloda dans edişleri
Balon eteği ilk kez o gün mü ödünç almıştı
Hayır, hayır daha eski olmalı
Öyleyse birkaç kez
Çantasında iki sinema bileti bulmuştum
Birlikte gidebileceği kimse yoktu
Belki de sırf gösteriş olsun diye iki kişilikti
Bu tuhaflığı kimse fark etmiş miydi
Unutulmuştu bile
Ne tuhaf ama
İlk unutan için ne tuhaf
Masasının yanından geçerken
Başını hafifçe eğip selam verdi
Mahcup
Mütevazı
Bir an
O berrak ışık yine patladı
Aniden
Sanki gerçek üstümüzdeki bütün sırları kaldırıp atmak ister gibi
Yakışmıyorlardı bile
Yalancıydı
İkisi de
Fakat bu halleriyle de göz kamaştırıyorlardı işte
O an buna katlanabilmek için bir mucizeye ihtiyacım vardı
Şirkette ya da bu dünyada meydana gelecek herhangi bir mucizeye
Kartınızı seçin demiş miydi
Evet
Az önce

14

Soluk, titreyen görüntüsü hâlâ zihnimde
Yanlışlıkla buruşturmuştum sanki
Bir an unutmuştum
Hiç tanımamıştım
Ama oradaydı
Evet, hâlâ orada, hep orada
Bekliyordu
Leş gibi deste deste kartları, umursamazlığı, neşesi ve uydurduğu onca tuhaf hikâyeyle
Altın Tavuk'ta
Dipteki pis masada
Müşterilerini ve kaderini...

–Bunu sahiden söylemiş miydi–

Söylediyse
Sahiden söylediyse
Bana benziyor olmalıydı
Ne acı
Kendime benzeyen birinin daha bu dünyada olduğunu bilmek

Birden yine keder kapladı içimi
Yanına gitmek
O yağlı Tarot kartlarından birini seçip anlatacaklarını dinlemek istedim
Kızıl Saçlı bakmıyordu artık
Başını eğmiş işine dalmıştı
Hayalet sevgilisi de yanındaydı
Birbirlerini görmüyorlardı bile
Yeni evliler gibi
Harıl harıl çalışıyorlardı işte
Belki de iyi anlaşıyorlardı
Kim bilir
Apaçık mutluydular
Masadan kalktım
Çantam omuzumda
İçeri girdim
Girdiğim kapıyı hatırladım hemen
Güneş cam çerçevede görünmez hale gelmiş silik harfleri parlatmaya başlamıştı
Tarot neonu apaçık parlıyordu şimdi
Acımasızdım

15

Altın Tavuk sinek avlıyor
Makine aynı masalı çalıyor yine
Bir annenin çocuklarıyla restoranda olduğunu, bir şeyler atıştırdıklarını gösterir
Anne masalı onları oyalamak için açmış
Gürültücü iki kız ve bir oğlan
Koşuşturup durmuşlar
En küçüğün lastik ördeği düştüğü yerde duruyor
Baba beklediklerinden erken gelmiş
Küçük ağlamamış, anne de almak için geri dönmemiş
Öylece istekli gidivermişler
Bir anda
Çarçabuk
Alelacele çünkü
Sürdükleri hayat hâlâ ortalıktaydı işte
Tütüp duruyordu
Bebek pudrası, ucuz deodorant, sabun, saç spreyi, ketçap, kırmızı ruj
Ama burada işaretler uzun süre yaşamaz
Sonunda ağır bir yağ kokusu hepsini kaplar
Tavuğun kesik haykırışıyla masal sona eriyor
Tezgâhın önünde kahveleri beklerken bir an ona bakıyorum
Dalgın, elindeki kartlarla oynuyor

Neşeli değil
Umursamaz da
Yaptığı iş ona keder veriyor olmalı
Birinin görünmez olması kadar büyük bir keder
Piliç restoranında fal bakmak
Kimsenin uğramadığı bu yerde
Gerçekte kimsenin sevmediği
Daha kapısından çıkar çıkmaz unuttuğu
Bazıları, bazı şanslılar için hiç bilinmeyen
Aileden arda kalan bütün kokular dağılmış
Kızgın yağ, çiğ tavuk ve kahve kokmuştu içerisi yine
Birden
Ona gidip
Aslında arkadaş olmak istediğimi, buraya onu görmek için geldiğimi, zarfını açtığımı, başvurusunun pek parlak olmadığını, hatta hiçbir işe yaramayacağını, niye kendisini böyle günden güne mahveden bir iş yaptığını anladığımı, yine de bunun hiçbir öneminin olmadığını, doğru adımlar atabilirse eğer, herhangi bir yerde hatta yaşarken bile dosdoğru bir hayata yerleşebileceğini, onu tanımayı istediğimi, bazen bir kocası, sevgilisi, belki de bir kardeşi olup olmadığını düşündüğümü, altın sarısı saçlarının gerçekten inanılmaz, hayatımda gördüğüm en temiz saçlar olduğunu…
Söylemek istedim
Tezgâhtan fincanları alıp yöneldim
Hiçbir şey demeden alışkanlıkla destelerden birini önüme itti
Dediğini yaptım
Kartları seçtim
Galiba gün yeni batmış ya da doğacaktı
Tarot neonu her parlayışında caddeyi birazcık aydınlatıyor
Görünür kılıyordu

16

"Buraya Kızıl Saçlı"yla geliriz
Şu yağlı butlardan yemeye bayılır ve hep pencerenin önüne oturur
Şeytan mı
İlk kart için uğursuz değil mi
Pekâlâ
O da burada olmalıydı
Artık bir arada değiliz
Ama hâlâ
Her gün geliyor
Tek başına
Belki de dışarıdan geçmiştir
Dikkatli değilim
Pek değilim bu aralar
Fakat o beni görmüştür
Eğer caddeden geçmişse
Camın ardında inanılmaz derecede sahici
İnanılmaz derecede tiksindirici
Fakat tuhaf
Şimdi, sanki kendi gibi değil de
Başka, bambaşka biri gibi olduğunu düşünerek

İkinci kart
Ulu tanrım
Ya da fark etmemiştir bile
Kim bilir
İçerisi karanlık
Işıklar yanmayacak mı
Eh…
Hep böyle talihsiz değildim
Yani bir vakitler
Yani
Hâlâ bir ailemiz
Tanıdıklar, yün patikler, ev ziyaretleri falan varken
Evet
Evet, tam bir aile bile sayılabilirdik
Çevremizdeki herkes de tam bir aile sayılabilirdi
Ve her şey yolunda gitmiş olsaydı şimdi Kızıl Saçlı'yla bir hatıralar yumağının ortasında
oturuyor olabilirdik
Bugün biraz soğuk değil mi
Hayır, ağlamıyorum
Bıraktım
Ne geçmişe ne geleceğe dair bir düşüncem yok
Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi
Şimdiyi, sadece şimdiyi yaşıyorum
Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi
Bir hayalet gibi
Kızıl Saçlı'nın âşık olduğunu söyledim mi
Pek tanımadığı, bana kalırsa asla tam olarak tanıyamayacağı birine
O sıska Oğlan'a

Böylesi daha iyi
Annem bir kez, tek bir kez
Evliliği hakkında konuşmuştu
Mutfak camından bahçeye
Yuvarlak mermer masada
Güneşin altında, tek başına oturan babamın gölgesine doğru bakarken:
"Bunca yıl evli kaldıktan sonra çıldırmamış tek bir adam ya da kadın görmedim
Her şeyi yanlış anladık Allah kahretsin"
Fakat doğrusunun ne olduğunu bildiğini hiç zannetmiyorum
Hayır, ağlamıyorum
Yağ kokusu, bir de baharat
Yitirdiğimiz her neyse çoktan yitirildi
Ya da unuttuğumuz
Ağlamanın anlamı yok
Hem o bunun farkında bile değil
Kızıl Saçlı yani
Bu da mı Şeytan
Ulu tanrım
"Kartlar çok mu kötü"
Cevap vermedi
Onları umursadığı falan yoktu
Hiçbirine ne de Tarota zerre kadar inanıyordu
Epey müşteri kaybediyor olmalıydı bu yüzden
Çünkü hiç, hiçbir şey anlatmıyordu
Ne ima ne gizli bir anlam vardı bakışlarında
Herhangi biri bile sayılamayacak kadar açıktı
Aslında tümüyle boştu

Bilmediğim bir lisanda
Bir tür dilsizlikle
Sanki başka
Bambaşka bir anlamda
Çoktan vazgeçilmişçesine yaratılmıştı
Kahvesi soğumuştu
Bir an
Belirsizlik yitip gitti
Gözlerimi açtım
Bugün niye bu kadar kederlisin
Cevap vermedi
Etrafa baktım bir şey olduğu yoktu
İçerisi her zaman olduğu gibi bomboştu
Cadde, ay ışığı altında durgun bir nehir gibi sessizce uzayıp gidiyordu
O kadar
Fakat bu kadarı bile güzeldi
Gerçekten güzel
Yanılmamıştım gece oluyordu

17

Sonra
Sözcüklerin kehanetler olmadığını, sadece birilerini etkilemek için ya da bütün kartları yanlış okuduğumuzdan, işte kim bilir hangi sebepten ise hikâyeler uydurduğumuzu, onları dilediğimiz gibi kullandığımızı anladım
Ortada bir aile falan yoktu
Onları birlikte gördük
Başka bir gün tekrar çıkıp geldiler
Genç bir çiftti
Kız hamileydi galiba
Dizlerinin üstüne çöküp
Tezgâhın altından oyuncağı aldı
Çıkarttığı şey sarı, plastik bir tavuktu ve kıçından misinayla bağlanmış altın bir yumurta sarkıyordu
Sevimli değildi, oğlandan bir hediyeydi sadece
Doğacak bebekleri için
Onu alıp gülüşerek gittiler
Çıkarlarken kız makinenin düğmesine bir daha bastı
Tavuğun kesik haykırışıyla masal yeniden başladı
Kapı da arkalarından hızlıca kapandı
Birlikte mutlu görünüyorlardı
Geleceği hiç duymamışlardı

18

Yalnızdı, yapayalnız
Pis bir tavuk lokantasında
En kötü masada
Tüm gün tek başına oturup
Fallarına bakmak için müşterilerini
Belki de kaderini bekleyerek
–Bunu sahiden söylemiş miydi–
Giderek kendisine bile benzeyemeyecek kadar
Görünüşünü çekici kılan sadece ümitsizliği
Hiçbir şey anlatmayan
Apaçık ümitsizliğiydi
Hepsi bu
Altın sarısı saçlarının gerçekten inanılmaz, hayatımda gördüğüm en temiz saçlar olduğu bir de…
Ona birlikte parka gitmeyi teklif edecektim
"Pansiyonda buluşur ve Altın Tavuk'ta bir şeyler yeriz
Cadde ay ışığı altında, durgun bir nehir gibi sessizce uzayıp gitmeye başlamadan önce orada oluruz
Hışırdayan yaprakların karşılayacağını ümit edelim bizi
Uzaktan köpekli bir kadın geçebilir

Ve bazı geceler olduğu gibi
Yıldızlar okunaklı sözcükleri
En yükseklerden en aşağılara
Bütün parka saçabilir"
Hayır, kartlarını getirmesinin isabetli olacağını sanmıyorum
Çünkü pek çok kez o parkta, hışırdamayan karanlık dalların, parlamayan yıldızların altında oturduğumu da hatırlıyordum
Feci bir manzaraya
Şehrin kulelerine baktığımı, bundan böyle yalnız onları görebileceğimi hayal ederek
Gece gerçekten çöktüğünde
Etraf öylesine karanlık olmuştu ki
Ancak
Kızılçamın altında bir sigara yakmak için tutuşan kibritin aleviyle aydınlanmıştım
Hepsi bu
Çünkü gece çökerse tam çöker
Ve ortalığı aydınlatacak bir sözcük de bulamayabiliriz
Orada parkta
Şirkette
Hayatta
Yahut
Kartlarda
Ona mutlaka birlikte parka gitmeyi teklif edecektim
Fakat tuhaf
Yerinde yoktu
Bomboştu Altın Tavuk
Sabahın bu saatinde hem de
Kızgın yağ tencerede fokurdayıp duruyordu

Buhar ve sıcak yüzünden
Gri bir kanatlı kümesi
Tepede asılı kalmıştı
Sabahın bu saatinde
Ortalık darmadağınıktı
Suyu çoktan bitmiş, hırlayan kahve makinesini kapattım
Storları indirdim ve tavan pervanesini çalıştırdım
Biraz sonra içerisi serinledi
Koku azaldı
Loş ışık izleri örttü
Masaları silmek gerekiyordu
Görülmüyorlarken bile pislik içinde olduklarını anlayabiliyordu insan
Yalnız birkaç kâğıt tabağı çöpe atıp oturdum
Zehir gibiydi kahve
Akşamdan belki de önceki sabahtan kalmıştı
Buzdolabından kaymaklı bir dondurma alsam daha iyi olacaktı
Hiçbir şey yememiştim
Ya da unutabileceğim kadar az yemiştim
Onun yerine canım sigara çekti
İçiyor muydu
Bir kez köşesinden ince bir duman perdesi ağır ağır yükselmişti
Kızıl Saçlı kart çekmek istemişti
Geçen kış ya da yaz olmalı
Kader destesinden
Şirkete gönderilenlerin bir kısmını
Mektupları
Başvuruları
Daha kimse okumadan atıverdiğini anlatmıştı yolda bana

Yaptığı sanki alelade bir şeymiş gibi öylece gülerek anlatıvermişti
Dehşetle donakaldım
Bu halim daha da güldürdü onu
Ve elbette yaptığının ne demek olduğunu falan biliyordu
Saftı
Mesai başlamadan önce kızarmış tavuk yiyecek
Bütün varlığıyla sadece yaşadığımız hayata inanacak kadar
Gerçekten
Dedikleri kadar saftı
İnsanlığın omuzlarındaki yükü hafiflettiğine inanıyordu
Çünkü şirkette geçirdiği onca yıldan sonra zaten herkesin, istisnasız herkesin içinde
Bir gün uyanmak isteyecek bir radikalin yaşadığını keşfetmişti
Bu onun gözünde hepimizi ümitsiz vaka yapıyordu ki kendisi gelecek vaat etmeyen her
şeyden tiksiniyordu
"Peki sen"
Hayır, asla öyle biri değildi
"Parkta seyrettiğimiz gökcisimleri"
Yıldız zannedilmekle aslında onlar da radikal
Yine de yıldız, bulut, yağmur gibi şeyleri seyretmenin güzel olduğunu çaresizce kabul ediyordu
Çünkü aksini iddia etmek de bir tür itaatsizlik oluyordu
Destesinde ne çıktığını sordum
Sadece üç tane çektiğini söyledi
Saçma sapan bir cevap almış
Üstünde durmaya değmeyecek bir cevap
Omuz silkti
Bir daha da kaderiyle hiç ilgilenmedi

Fakat sonraki günler Tarot köşesine sırtı dönük oturdu hep
Cam kenarında
Ve hatayla dahi olsa seçtiği kartlardan söz etmedi
Hâlbuki tabağındaki butları hızlı hızlı yerken durmadan bir şeyler anlatırdı
Aslında her şeyi anlatabilirdi
Kızıl Saçlı'nın lisanında her şey acayip biçimde anlatılabilir hale geliyordu ki belki de canlılığının tek kaynağı buydu
Bazen susmasını istiyordum
Yaşamayı istemediğim günler
Tarot masasından yükselen ince duman perdesinin yayılıp genişlemesini ve gökyüzü hariç
herşeyi örtmesini istiyordum
Ta ki
Geriye sadece yıldızlar kalana kadar

19

Gelmedi
Altın Tavuk'a kimse gelmedi
Hava kararınca neonu açıp çıktım ben de
Gece yarısı dönerken
Restoranın bütün ışıkları yanıyordu
Kızıl Saçlı cam kenarında tavuk yiyor
Küçük kızlarla oğlan çocuğu ortalarda koşuşturuyordu
Anneleri iki kahveyle tezgâhın öteki ucuna ilerledi
Genç kadının hamileliği artık iyice belirgindi ve keyfi yerinde görünüyordu
Belki de Tarot sırası bekliyorlardı
Doğacak bebeğe bir ad bulmak için
Bir an duraksayıp ona doğru baktım
Dalgındı
Önündeki kartlarla ilgiliydi
Masadakiler hayretle kendilerine anlattıklarını dinliyordu
Beni fark etmedi
Onun yerine
Camın ardından Kızıl Saçlı'nın baktığını gördüm
Gözlerini kaçırdı
Onun lisanında bu, derin bir keder demekti
Tavuğun haykırışıyla
Ay ışığı altında durgun bir nehir gibi sessizce uzayıp giden cadde birden dalgalandı

20

General gece yarısı binaya giremeyeceğimi, mesai başladıktan sonra gelmemin daha uygun olacağını söyledi
Kapıda geçirdiği onca yıla dayanarak ediyordu bu sözleri
Fakat elbette sabahı da tavsiye etmiyordu
Gün doğumuna az kalmıştı zira
İzin gibi bir şeyler alınabilirmiş
Belki vazgeçmek ya da mutlaka pansiyona dönmek daha isabetli olurmuş
Çözüm Masasına başvurdum mu
Çantamın içine bakmalıydı
Her kim olursa…
Gecenin bir yarısı…

–Aslında seviyordu beni–

Ortalık tehlikelerle doluyken…
İçeri herhangi bir şey…
Çantayı açtım
Ofisteki masadan topladığım
Birkaç renkli kalem, bloknot, silgi, basit ıvır zıvır vardı
Onun başvuru mektubu en dipteydi

Ve mühür
Sarı zarfın üzerinde hâlâ kırmızı bir yağ lekesi gibi parlıyordu
Mektup açacağını fark etmedi
Unutmuş olduğum için ben de fark etmedim
İçeri girmek istemiyordum
Zaten içerden çıkıyordum ama artık tuhaf kaçacağından bundan söz etmedim
Onun yerine
Annemin telefon ettiğini, öğlen yemeği için mutlaka beklediğini, sebze çorbası yaptığını
Gitmeye mecbur olduğumu anlattım
Hiç ilgilenmedi
Cevap versin istiyordum
Canım konuşmaya devam etmek istiyordu
Herhangi bir konuda
Bir sürü boş laf etmek
Öylesine
Bunu daha önce niye hiç yapmadığıma şaşırdım
Şirkette görünmez ilan edildiğimi
Ne yaparsam yapayım
İster bir martı sürüsü ya da peşimde yürüyen bir ormanla birlikte bile olsam görülmeyeceğimi
Kara gölge gibi bir şey olduğumu
Bunun yasa gibi bir şey
Bir tür işleyiş olduğunu
Ama çok yakında kurtulacağımı
Pekâlâ, her şeyin tam eskisi gibi olacağını zannettiğimi…
Yalnızım
Yapayalnız

Ne zamandan beri
Niçin
Bilmiyorum
Belki işim yüzünden belki de burada yaşadığım için
Metropolde
Cehennemin göbeğinde
Birileriyle konuşmanın hiçbir yolu olmadığından
Hayatım boyunca düşler ve arzular arasında gezindim
Fakat hep cümlelerde

–Bir ışık mı yandı gözlerinde–

Sanki bir anda beni anladı
Bütünüyle anlayıverdi
Yakıcı bir ışık
Dayanılamayacak kadar
Delici
Kör edici parlaklık
Hiç istemediğim bir şeydi
Tam o anda hiç istemediğim
Zihnine nasıl yerleştiğini bilmediğim bir sürü parçanın
Zerrenin
Belki daha da küçük
Hissedilemeyecek kadar küçük
Bir şeylerin
Karşılaşmaların
Anıların
Aniden
Daha önce hiç düşünmediğim bir tarzda

En tuhaf biçimde
Sanki her biri birer işaretmişçesine
Birleşivermesi
Ve birleşmelerin sayısız başka doğru biçimleri imkânının yok olup
Onunla ya da diğerlerinden biriyle dehşet verici yakınlıkta bir buluşma hazırlamasını
Hiç istemiyordum
Çünkü tam o anda
Böyle bir şey imkânsızken
Ve aslında her şeye aykırıyken
Hiç değişmeden
Sanki
Tümüyle tuhaf bir şekilde
Bir radikal
Tıpkı bir radikal gibi yaşamanın imkânını bulmuş gibiydim…
Duymadı
Umursamadı ya da
Büyük Ruh'u hiç işitmemişti
Sebze çorbası sevmediğimi söyledim
Ne olursa olsun öğle yemeğine mutlaka gidecektim
Ben geri dönerken
Kızıl Saçlı şirkete geliyordu
Sabaha Kadar Altın Tavuk'ta kalmış olmalıydı
Perişan gözüküyordu
Üstü başı kir içindeydi ve
Omuzlarının iki tarafından sarkan saçları vıcık vıcık parlıyordu
Ayrılık onu mahvetmişti
Galiba
İlk kez o sabah

Göz önünde olmanın
Aslında pek o kadar iyi bir şey olmayabileceğini de düşündüm
Bir an için bunu düşündüğüme yemin edebilirim
Pansiyona gitmeliydim
Yıkanıp, balon eteğimi giymeli
Öğle yemeğine yetişmeliydim
Yemekte sebze çorbası olmazdı belki
Olurdu ya da
Üçüncü kart Ölüm çıkmıştı
Belki de bu yeniden doğmak demekti

21

Kızıl Saçlı benden önce gelmiş
Mutfakta annemle oturmuş laflıyorlardı
Saçını toplamış, gömleğini değişmiş
Daha iyi görünüyordu şimdi
Üstünde yine o iğrenç mütevazı hâl vardı
Sıska Oğlan'la ilişkilerini anlatıyordu herhalde
Parmağındaki gümüş halkayla oynayıp duruyordu çünkü
Barışmış olmalıydılar
Bu iyi haberdi
Çünkü
Altın Tavuk'taki varlığı ne olursa olsun artık birazcık rahatsız ediciydi
Sadece bir köşede sessizce yemeğiyle meşgul olsa da
Benliğinden etrafa yayılan ve gitgide bizi saran
Yeni, hissedilmemiş bir şeylerin ihtimali
Zihnimi bulandırıyor
Diğerlerini de tedirgin ediyordu
Tıpkı Haykıran Tavuk'u gidip kapatması gibi
Daha önce kimse tarafından düşünülmüş değildi
O kadar olağan dışıydı ki

Gerçekten masalı dinliyor olsa bile
Kimse düğmeye yeniden basmayı akıl edemiyor
Zavallı hayvancık da
Bir vahşi tarafından oracıkta kesilmişçesine kalakalıyordu
O ise bunların hiçbirini umursamıyor
Altın Tavuk'ta yaşamayı artık önemsemiyor ya da
Bir hayatımızın bile olmayabileceği ihtimalini düşünmüyordu
Sıska Oğlan'la birkaç kez parkta görmüştüm onları
Herkesin geldiği saatlerde geliyorlardı
Ortalıkta bir sürü insan varken
Öğle yemeği molasında buluşmuş çiftler
Anneleriyle okuldan dönen çocuklar
Kendilerini ne zannediyorlarsa öyle olduklarını zannediyorlardı
Kızıl Saçlı'nın birini seviyor olması kalbime dokunuyor birden
Öyle kuvvetli bir yaşama hırsıyla dolu ki merhamet duyuyorum ona
Annem cenazede aslında birbirimize hiç benzemediğimizi söylemişti:
"Hâlbuki ardı ardına, tıpkı ağzımızdan dökülüveren sözcükler gibi… O kadar yakın aralıklarla doğdunuz ki karışmanız mümkün değildi… Bir cümlenin kelimeleri gibi."
Ve buna çok ama çok gülmüştü
Evet benziyorsunuz
Fakat belirsiz bir benzeyiş bu
Çocukluğunuzda
Sizi birbirinizden hiçbir zaman ayırt edemezdim
Gerçekte birinize yaptığından dolayı kızıyor öbürünü seviyordum
Fakat hanginizi
Böylece vaatlerle dolu fakat ne yazık ki karanlık noktalar oluştu kişiliklerinizde

Şimdi
Onca yıl boyunca birlikte yaşadığımız hayatların, söylediğimiz sözlerin, anlattığımız hikâyelerin
Bütün gerçek parçalarının, zerrelerinin hatta daha da küçük anların
Aklımda birikmiş olduğunu bilsem de artık onları birbirlerinden ayırt edemiyorum
Galiba benim tarafımdan hatırlandıkça unutuluyorsunuz
Ve bu da biraz tuhaf yapıyor sizi
Fakat hanginizi
Konuşmaya devam edeceklerdi
Sessizce mutfağa girip bir kâse çorba aldım
Kızıl Saçlı şirketi anlatmaya başlamıştı yine
Şef olmuştu
Göçmen Masası diye inledi
Duydum
Ruhundan yükselen incecik, bir sesti
Annem birkaç saniye bana bakıp başını öbür tarafa çevirdi
Sanki orada yoktum
Görmüyordu beni
Erken geldiğine göre olan biteni, başıma gelenleri çoktan konuşmuş olmalıydılar
Rahatladım
Bitince bir kâse daha çorba aldım
Nihayet
Gerçekten
Ayırt ediliyorduk işte
Yine de sessiz bir ayrılık acısı
Yukarıdan indi
Kalbime yerleşti

Yeniden sokağa çıktığımda
Mutfak camından
Bahçeye
Orada, yuvarlak mermer masada
Güneşin altında tek başına oturan babama ve uzaklaşıp giden bana bakıyorlardı

22

Gelmedi
Altın Tavuk'a kimse gelmedi
Hava kararınca neonu açıp çıktım ben de
Parka tek başıma gitmeye karar vermiştim
Yeşil kapıdan geçecektim ve benden çok önce gelmiş, orada, ağacın altında sabırsızlıkla bekleyip duran Kızıl Saçlı'yla karşılaşacaktım yine. Sanki beni görüyormuş, istese görebilirmiş gibi yüzüme bakacaktı.
İçtenlikle mi
Gerçekten oradaymışız gibi
Bunun bir yolunu bulmuştu
Başını hafifçe öne eğmenin, yanaklarını pembeleştirmenin, zararsız, herkesin kolaylıkla affedeceği süzgün bakışların, kendini kurtarmanın, hayatta kalmanın, tümden hayatta kalmanın bir yolunu bulmuştu. Orada kızılçamın altında ya da daha önce tünelde, yapraklar arasından göğe bakarken belki de pansiyonda, karanlık bahçede sırrını bana da fısıldayacaktı
Çünkü vardım
Biliyordu ve herkes de biliyordu bunu
Çünkü ne olursa olsun o park yumuşak doğamızla, yakınlığımıza aitti ve herhalde iyilikle, güzelliğin yasaları dışında bir yasa işlemezdi orada

Yeşil kapıya yöneldim.
Parkın bu kapısı kızılçama en uzak olandır fakat kendiliğinden büyümüş kalın dallar, sağlam düğümlerle görünmez kılıncaya kadar kapıyı sarar ve mor yapraklar da içeri doğru uzanan kısa, kuytu bir tünel yaratır
Güzeldir
Çok güzel
Görülmeye değer
Tünel bir gün, içinden sanki uzak bir ormana ya da vahşi bir tabiat parçasına geçebileceğimiz hissi verir. Başka bir parka, şehre, ülkeye, dünyaya hatta
Bunu Kızıl Saçlı'ya da söylerdim
Bütün düşlerimizin gerçekleştiğini ve hakikate dönme vaktimizin çoktan geldiğini... İnanmazdı. Dehşet içinde, yadırgayarak bakardı. Bir yağ gibi bütün fikirlerine ve hislerine bulaşmış, benlik hissinden kendini tam anlamıyla arındıramamıştı hiçbir zaman ve sanki onun için her şey önce bir mucize meselesiydi. Kurtulabilmek için bir gün ancak, o güne dek hiç olmamış bir şeylerin olmasının gerekli olduğunu, onun da asla olmayacağını iddia eder, bununla ümitlenirdi
Tünel başka bir parka, ormana, şehre, hayata, dünyaya asla açılmazdı
Bir mucize olurdu bu
Fakat mucizeler de olmazdı…
Olmamak içindi onlar
Yine de sonuna dek dinlerdi söylediklerimi. Olmamış olanlar da dâhil, umduğu ve ummadığı her şey olup dururdu bu arada. Orada parkta, dışarıda ya da herhangi bir yerde
Gözümüzün önünde
Sessizlikte
Tam gün batarken
Gölgeli dalların altında, gökyüzünün ağır ağır kararmasını beklerken

Güzeldi, gerçekten güzel
Görülmeye değer
Pek bir şey hissetmez, sıkılırdı böyle şeylerden de
Hiç oyalanmazdım ben de. Hızlı bir yürüyüş tutturur ve gidebileceğim en uzak noktaya kadar gitmek isterdim
Bambaşka bir zihne belki de
Fakat ne yazık
Düşüncenin ritmi, her zaman sahibinin adımlarıyla uyumlu olmaz
Kızıl Saçlı'nın aksine ben bir ağacın altında kıpırtısızca, inatla durmayı ve tekrarlayan bir hareketin dönüşü içinde kendi kendimi sarmayı severim. Ortada henüz hiçbir şeyin olmadığı bir zamandan beri biliyor olmalıyım bunu. Zihnin, kaynağı bütün evren olan işleyiş biçimi gibi yumuşaktır, ümit verir düşüncenin bu tekrarları ve aslında her seferinde bir sırla değişmiş gibi olur aynı şey. Fakat işte tam da bundan, tabiatlarımızın en eski, doğal haline geri dönmesinden, düşünenle düşünülen, yaşananla hayal edilen arasındaki mesafenin fark edilecek kadar açılmasından korkar Kızıl Saçlı da. Hırslı bir arzuyla istemeye, taleplerinin daima daha büyük arzulara yönelmesine ve nihayet fantezilere alışkındır. Bu yüzden geceye ve onu bürüyen güne, yeryüzüne ve göklere teslim olmaz, bizi varlığımızın ağırlığı altında, tek başımıza ezilmeye mahkûm kılar
Böyleydi çünkü bir anlamda hep onun dünyasında, onun tasavvur ettiği, seçip getirdiği günleri yaşıyor ve daha fazla istemesin diye aynı cümleleri tekrar ederek, işte hiçbir yere açılmayan, zihnin, o karanlık koridorlarından sıkıntıyla geçip duruyorduk
Acımasız mıydım
Bütün dileği yeryüzüydü oysa. Varlık zorunlu parçam olmasa, verirdim. Ne yazık ki bu da mümkün değildi. Muhteşem güzellikteki o ilk günden, kaygı verici son güne dek onunla aynı hayatı paylaşacaktım.

23

Kızıl Saçlı'nın beklenmedik bir anda, ağaçlardan birinin ardında gerçekten karşıma çıkabileceği kaygısıyla yolumu değiştirdim ve gözükmemek için çalılara yöneldim.

Bir süredir parka benden habersizce, tek başına gelmeyi adet edinmişti. Ona vaktinden önce Büyük Ruhu anlatmış olmaktan endişe ediyordum. Çenesi durmazdı ve sanki peri anneymiş gibi sonradan ikimizi de utandıracak ahmakça isteklerde bulunabilirdi. Unutmuş olmasını diliyorum bütün sözlerimi. Unutmadığını, böyle bir sırrı asla unutmayacağını, ömrü boyunca içinde taşıyacağını bilerek. Her ne şekilde olursa olsun faydalanmaya çalışarak…

Aklın ve kalbin dışında bir yerlerde…

Kabul ediyorum, evet, o tatlı bir ses ya da fısıltı gibiydi. Fakat ne sadece bende ne de herhangi birimizdeydi

Aklın üstündeydi, dışında değil

Ona yalnız, birlikte inanılabilirdi

İkna olmazdı

Gözleri parlar

Dehşet içinde yadırgayarak bakardı

Çok kullanışlı bir mucizeye ihtiyacı vardı

Vazgeçmezdi

Her yerde onu bulmaya ve kendisine ait kılmaya çalışacaktı çünkü hep böyle yapmıştı
Nihayet sustum
Bu daha da kuşkulandırdı
Yeryüzüne ait birtakım sihirli sözlerin, kehanetlerin falan bende bulunduğuna, bu yüzden dilediğim her şeyi yapabileceğime, canlılığımın kaynağının, bütün kapıları açacak o birkaç hakiki sözcükte olduğuna, korkunç bir bencillikle bozulmadan gerçekleşmiş o tek mucizeyi de kendisinden ve geriye kalan herkesten gizlendiğime inandı
İnançsızdı hâlbuki
Geçmişte hem de gelecekte
Bu tehlikeliydi
Gerçekten tehlikeli olan buydu işte
Fakat o gün, onu düşündüğüm anlar dışında parka gelmedi. Kendi başına bir ağacın altında durup Büyük Ruh'u sanki dallar arasında, ince, sivri yapraklardan birinde ya da dalgalı, yüksek gövdede görebilecekmiş gibi gözlerini kırpıştırarak baktığı bazı akşamüstleri hariç ortalarda da gözükmedi uzun süre
Bu defa tümüyle terk etmişti beni galiba
Ne olursa olsun henüz çok erkendi ve sürebildiğim tek hayat hâlâ onunkiydi oysa

24

Yalnızlığı beklemeye başladım ben de. Orada. Her uzun günün ardından çıkıp gelen, bakışları kapatan, istekleri sonlandıran, nihayet çelimsiz bedenleri bir köşede yığılıp kalmaya mahkûm kılan, mutlak karanlığın hükmü, ışıltılı küçük geceye gizlenmiş yalnızlığı. Yakarışı o karanlıkta işittim işte. Mırıltı biraz daha yükseldi ve kesinliğinden emin olacağım anda birden yitiverdi. O vakit az ilerde, tıpkı yumuşak başlı bir hayvan gibi ağır hareketlerle, ağacın altına yerleşen aileyi gördüm.

İki kız ve hâlâ ortalarda koşuşturup duran küçük oğlan

Anne omzundan indirdiği postu toprağa serdi ve oturduğu yerde, artık başı göğsüne düşmüş, uyuklayan oğlancığı kucaklayıp üstüne yatırdı. Siyah kedi de ayakucuna ilişti hemen ve o da uyuklamaya başladı.

Çocuğun küçük başını çevreleyen, postun kıvırcık yünüyle aynı renk, gür, boz saçları ve zayıf yüzü tüylerin arasına uzanır uzanmaz kayboldu. Daha az evvel göğe dönük bu sevimli yüz, çelimsiz vücut, solgun ışığın altında, ortalığı aydınlatacak bir sözcük kadar güzeldi oysa. İşitilmeye değer. Fakat ne yazık, gece çökerse tam çöker ve bazen, bazı şeyleri dosdoğru okumaya cesaret de edemez insan… Orada parkta, şirkette yahut hayatta. Az sonra,

karanlıkta, başsız kuzunun iyi yüzülmüş gövdesinden ayırt etme imkânı kalmayacaktı oğlancığı da. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, ta ki gün ışıyıp yeniden sabah olana dek, gerçeğin keskin gözleri de onları birbirinden ayıramayacaktı bir daha...

Oysa takip edilmesi gereken bir işaretti… Biliyordum… Fakat korku mahvediyordu beni. Ruhumu kemiriyordu. İstila ediyordu istekleriyle. Yorgundum. Sanki yoktum. O sessiz, sadece tatlı, ümitli fısıltılarla dolu olması gereken, en uysal saatte bile… Çelimsiz kuzucuğu daha fazla görmemek için başımı çevirdim… Terk ettim nihayet, artık hiçbir şey arzulamayan benliğimi de…

Ve aniden çıkıp geldi

Yalnızlık

Az sonra Anne güç harcadığı bir iş yapmış da tükenmiş gibi hızlı hızlı soluyarak ağacın altında durdu. Bir sigara sardı. Ortalık onun kibrit aleviyle birazcık aydınlandığında oğlancığın çalıların ardından çıkıp, az ileride, öylece dikilip duran ve olan biteni seyreden Kızıl Saçlı'ya iyice sokulduğunu gördüm. Kardeşlerinden sadece birkaç yaş küçüktü.

Kızıl Saçlı'nın varlığı onu hiç ürkütmemiş aksine yakınlık uyandırmış olmalıydı ki gövdesini uysalca koluna yaslamış, yeni hayatının yavaş yavaş kuruluşunu seyrediyor, sessizliği bozmuyor ve bana kalırsa tam o an olan bitende, aslında o da bir sır, bir mucize, bir gelecek görmeyi arzuluyordu.

Kendisine ya da aileden birine ait başka bir gelecek…

Az sonra fırlayıp karanlığa dalabilir, bir daha ne parka ne yatağına döner ya da orada bekler, fısıltıya kulak verir ve tıpkı herhangi birimiz gibi her şeyi ama her şeyi doğru anlamayı dileyip dururdu ömür boyu. Gitmek, kaçmak, kurtulmak, ölmek ya da hayatta kalmak istiyordu

Ret
Kırmızı mühür zarfın üstünde bir yağ lekesi gibi parladı
Keskin bir ıslık sessizliği böldü
Çocuğun kasları özel bir komut almış gibi birden içgüdüyle gerildi
Doğruldu
Öylece kaldı
Bir anda, bir an içinde ne olduğunu anlamaya fırsat bile kalmadan karanlık dağıldı, aile toparlandı ve geniş toprak huzurla dalgalandı, göğsü kabardı. Gitmiş olmalı diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sanki uzak bir ormana ya da vahşi bir tabiat parçasına… Tünelden biz bilmesek de bambaşka bir hayata, gerçek hayatına geçtiğini… Artık onu sürdüreceğini… Bunu yapabildiğini… Karanlığı geride bıraktığını. Ummuyorken, hiç kimse bir çocuktan bunu ummazken… Sonra her şey durdu. Sanki mucize yavaşça geri çekildi ve Kızıl Saçlı gölgeden eliyle küçüğü sertçe ileri doğru itti. O da birkaç adımda çalıları aşıp yatağına geri döndü. Kardeşlerinin yanına Her şey yine eskisi gibiydi. Aslında sonsuza kadar değişebilecek olan her şey yine aynıydı işte… Bu parkta, başka bir parkta veya sokakta… Bir zarfta… Tam o anda… Kardeşler birlikte büyümeyecek, Anne yaşlanmayacak ama gerçekte hiç yaşanmamış bazı anılar zihnimizde ümitler gibi saklı kalacaktı. Geçmişte veya gelecekte. Bu hayata ya da diğer hayatlara dair. İki kız ve ortalarda koşuşturup duran bir oğlan çocuğunun anıları…
Benim veya Kızıl Saçlı'nın anıları
Fakat hangi zihinde
Bazı meçhul mırıltıların kaynağına ulaşmalıydı insan
Belki de o zaman en doğru hayata yerleşebilirdi…

25

Tavuğun haykırışıyla, ay ışığı altında, durgun bir nehir gibi sessizce uzayıp giden cadde birden dalgalandı
Mutlaka pansiyona dönmeli, oradan sonsuza dek ayrılmalıydım ya da
Başıboş mırıldanmaların
Tuhaf
Meçhul seslerin
Fısıltıların
Bir zaman sonra benim ağzımla
Anlamını hiç bilmediğim sözcüklerle dile gelmesinden ve diğerlerine delirdiğimi ya da bütünüyle akıllandığımı, aslında radikal, tehlikeli, gizli bir radikal olduğumu düşündürmesinden korkmaya başlamıştım
Her iki durumda da bir daha şirkete gidemezdim
Altın Tavuk'un hiçbir camında yansımaz
Anlatılmaz
Asansöre giden koridorda bile fısıldanmazdım

–Tam yirmi beş adım–

Hatta

26

Annenin başvurusu çok çok sonra bir daha geldi
Bir fotoğraftı sadece
Gazeteden kesilmişti
Birkaç satır
Hiç
Hiçbir şey anlatmıyordu
Apaçıktı
Çocukların üçü de çoktan ölmüştü
Orada
Parkta
Soğuktan ya da sıcaktan
Yıldızların altında
Bir servet ödemesi gerekirdi

27

Gece yarısı dönerken restoranın bütün ışıkları yanıyordu. Kimsecikler yoktu. Fakat sanki az önce susmuş gibi Haykıran Tavuk'un hırıltısı devam ediyordu hâlâ. İçeri girdim, parlak ışık bir an duvarları, tezgâhı, tavanda yalpalayıp duran yorgun pervaneyi görünmez kıldı. Tarot masasının bulunduğu köşe loş ve dinlendirici gözüküyordu. Alışkanlıkla kahve makinesine yöneldim. Hayret! Kahve yoktu. Ne kadar zaman geçmişti acaba? Bir sigara içebilirdim belki? Ya da tekli bir şans kartı çekerdim desteden.

O zaman masanın boş olduğunu fark ettim. Tarot neonu da yoktu. Yerine bir grup çocuğun kaymaklı dondurma sırası beklediği renkli bir poster asılmıştı. İki küçük kız bir de oğlan.

Kahve?

Tezgâhın arkasına geçmiş makineye su dolduruyordu şimdi. Hiç değişmemişti. Ne kadar zaman geçmişti ki? Biraz solgun gibiydi sadece. Belki de gecenin bir yarısı uyandırıldığı için? Gözlerini ovuşturup duruyordu.

Tarot yok mu? Duraksadı. "Saçma. Piliç restoranında fal bakmak! Kimsenin uğramadığı bu yerde. Gerçekte kimsenin sevmediği, daha kapısından çıkar çıkmaz unuttuğu… Hem… Pansiyona dönmedin mi sen daha? Bu saatte?" "Bir keresinde iki şeytan çekmiştim" dedim.

"Sonra da ölüm" "Hiçbir anlamı yok… Buraya geldin mi daha önce?"

Beni tamamen unutmuştu veya alınganlık yapıyordu. Bilmiyorum? Bazen dışarıdan geçerdim dedim. "Şu bir nehir gibi…" "Öyle ya. Seni uzun zaman başka birinin yola vuran gölgesi ya da kendi uydurduğum bir şey sandığımı düşünebiliyor musun? Hah, sahibine hiç de benzemeyen bir gölge. Burada zaman geçsin diye sürekli bir şeyler uydurmak zorundayım, anlarsın belki?"

Kahve?

Bir sigara uzattı sonra. Hiç değişmemişti. Biraz daha ince ve solgundu sadece. Biliyorum dedim. "Kızıl Saçlı. Kız kardeşim…" Hangimizi karıştırıyordu acaba?

Nerede şimdi? Uzun zamandır ortalarda gözükmeyen o öyleyse? "Kim bilir" ya da "Sevgilisiyle parkta" demiş olmalıyım.

Kahve?

"Gelmen iyi oldu aslında, ertesi gün için kendime veya diğerlerine anlatacak bir şeyler bulmaya çalışıyordum ben de. Bütün gün, tek başıma, sabırla müşterileri beklerken mırıldanmak ve biraz eğlenmek için işte. Hemen hemen kimse uğramıyor artık biliyor musun? Eskiden tanıdığımız hiç kimse…"

Tanıdığımız, gerçekten tanıdığımız kimse yoktu oysa. Bunu biliyordum. O da biliyordu aslında.

İşine bir an ara verse eğlenmesi için hemen Büyük Ruh'u anlatacaktım ona. Bunu yaparsam neşelenmesini sağlayabileceğimi düşünmüştüm. Fakat gerçekten kimin daha çok eğlenmeye ihtiyacı olduğunu ve uzun sohbetlerden hoşlanıp hoşlanmayacağını kestiremiyordum. Şimdiye dek, pek bir şey ifade etmeyen, boş, neredeyse bomboş birkaç söz dışında bir diyaloğumuz olmamıştı ve onunla konuşmak, gerçekten konuşmak, arkadaş olmak istediğim düşünülürse bu durum biraz hayal kırıcıydı.

Söze girmek, bir şey söylemek istiyordum. Bir şey. Şimdi veya belirsiz gelecek bir zamanda, bir karşılaşmayı, belki de bizim karşılaşmamızı başlatabilecek o sözü bulmak ve onun hiç de Kızıl Saçlı'nın zannettiği gibi mucizevi bir şey falan olmayıp yine de henüz gerçekleşmemiş bir yakınlığı gerçekleştirmesini.

Zordu çünkü her söz ya da herhangi bir söz bunu yapabilecek güçteyken tam o anda hiçbiri bu arzumu tatmin etmek, yanıtlamak istemiyor gibiydi ve Büyük Ruh da derinlerden tek kelime dahi fısıldamıyordu. Bu orada olmadığı anlamına gelmese de. Ve sanırım Kızıl Saçlı'nın her zaman kafasının karıştığı ve hayatın bu aşamasını yaşamadan atlayıp geçivermek veya başkasına yıkmak için kendisine tıpkı ilkeller gibi özel güçler aramaya kalkıştığı kavşak da burasıydı. Budala gerçekle gerçeği karıştırıyordu.

İşte o an, bunu düşünür düşünmez az ileride tarot masasının durduğu yerde sanki belli belirsiz bir duman bulutu, incecik bir siluet gördüğüme yemin ederim! Yine de onun kim ya da ne olduğundan, hatta orada bulunup bulunmadığından hâlâ emin değilim çünkü o vakte değin Sıska Oğlan'ın hayaleti dışında, başka birinin daha tümüyle yadırgayacağı hiçbir şey görmemiştim.

Herkes genellikle olağan dışı her şeyi yadırgamaya, bunu da bütün olağan dışılıkları süratle olağan kılarak yapmaya meyilli olduğundan, gördüğümü gerçekten görüp görmediğimi de bilemiyorum.

Kendimi kontrol ettim… Hayır, öyle biri yoktu gerçekten… Bomboştu içimdeki yerim. Ne kadar zaman geçmişti? Benim hayatımın özeti, ruhumun doğası bu basit yoklukta, çelişkide miydi acaba? Ulu tanrım! Unuttuğum, atladığım, vaktinde anlamadığım diğer şeyler gibi… Kahrolası dalgınlığım yüzünden… Hep dalgınlığım yüzünden bu da en başından beri gözümün önünde olmalıydı? Zihnimin dehlizlerinden belli belirsiz bir şeyler fısıldandığını

işitim. Nihayet ve ne kadar da geçti oysa. Herhalde göremeyeceğimi görememiş, söyleyemeyeceğimi de söyleyememiştim çoktan.

Birden gerçeği özlediğimi fark ettim. Kalbim acıyla sızladı. Gitmeliydim… Fakat hangi benliğe? Hangi zihne? Hemen vazgeçtim. İşte tam o anda, duman bulutunun içinde gördüğüm incecik gölgenin, apaçık biçimde Kızıl Saçlı olduğuna, ta kendisi olduğuna yemin ederim! Çakan kıvılcım, göz alıcı bir parlaklık halinde yok oluverdi sonra birden. Kimseye benzemiyordu Dehşet uyandıracak kadar benzemiyordu kimseye Nasıl olmuştu? Nasıl olabilmişti bu? Korkunçtu.

Gerçek olan, her şey gibiydi. Yok gibi… Yok gibi olmak gerçeğin kaderiydi. Tam o anda, ilk kez o gün, artık sessizce, hiç duyulmadan konuşmayı ve anlaşılmamayı diledim. Bunu istedim. Yaptım mı bilmiyorum?

Her zamankinden ağır bir yağ ve baharat kokusu ortalığı sardı yine.

Tavuk kızartmaya başlamıştı. Akşamdan ya da önceki günden kalmış olanları. Gevşek, beyaz etin kokusu, yağ ile birleşir birleşmez başka bir hal alıyor ve ne kadar kaçınsam da zerreler halinde damağıma, genzime yerleşiyordu. O bundan rahatsız olmuyor olacak ki dolaptan büyük bir tabak daha çıkarttı ve fokurdayarak kaynamaya başlamış yağın içine boca etti.

Tek söz edememiştim. Yanında konuşmadan dikildikçe de anlam çoğalıyor, beni, onu, bütün restoranı kaplıyor ve korkunç biçimde kederli, ümitsiz masalar, çaresiz tavan pervanesi, yanık tavuk butları, kokular ve acayip izlerle çevreleniyorduk. Onun için bir teselli olduğunu bilsem de ben bundan inanılmaz derecede rahatsız oluyordum çünkü hayatımda hiç kimsenin bulunmadığı, onu bile tanımadığım, parkın uğuldamadığı, başvuru mek-

tubunun şirkete henüz gelmediği geçmiş, eski; gitmek, kaçmak, kurtulmak, ölmek ya da yaşamak istediğim günleri hatırlıyordum.

Zaman geçmiş miydi? Geçebilir miydi? Belki de dönerdi, bulanırdı sadece… Konuşmak istiyordum. Onun yerine annemin telefon ettiğini, öğle yemeği için mutlaka beklediğini, sebze çorbası yaptığını, gitmeye mecbur olduğumu söyledim. İlgilenmedi, işine dalmıştı yine. Hâlbuki cevap versin istiyordum. Canım konuşmaya devam etmek istiyordu. Herhangi bir konuda. Bir sürü boş laf etmek. Ne dendiği önemli değil. Öylesine…

Kahve?

Beklemeden ikimize de kahve doldurdum. Bunu daha önce niye yapmadığıma şaşırdım. Sonra önüne boş bir tabak itip, butlarla tepeleme dolmuş olan diğerini uzaklaştırdım. Masayı işaret etti, bir de kâğıt tabakların durduğu rafı. Dolaptan birkaç kutu meşrubat ile su çıkarttım ve güzel bir sofra kurdum. Sanırım öyle bir şey istiyordu. Tıpkı evindeymiş gibi alışkanlıkla kurulmuş, işte sırf bu yüzden zenginleşmiş, gösterişli bir sofra.

En son, eski tarot köşesinden kalma şamdanı masanın ortasına yerleştirdim. Erimiş, kırmızı mumları yakmam tuhaf kaçacağından bununla yetindim. Yanına döndüğümde…

Gülümsedi mi?

İçtenlikle?

Bana bakıp gülümsedi.

Kızartmayı bitirmiş tezgâhı siliyordu. Hâlâ doğru düzgün birkaç kelime edemediğim düşünülürse epey yol kat etmiş sayılabilirdim çünkü yaptığım iş belirsizliklerle çoğalıp parçalanan, bu yüzden de bir şey ifade edemeyen vaktimizi nihayet doğru bir yola sokmuş, anlar içinde birlikte çalışan arkadaşlar olmuştuk.

İşte o zaman dehşetle, tam her şey yoluna girmiş gibi gözükürken aslında benimle birlikte olmadığını, bütün bu vakti kız kardeşimle geçirdiğini fark ettim.

Ulu tanrım! Ne kadar da rezilceydi bu duruma düşmek. Ne kadar da rezilceydi bu duruma düşmek. Ne kadar da rezilceydi bu duruma düşmek. Rezilceydi bu duruma düşmek.

Gerçekten değiştirilemez olan bir şeyler vardı öyleyse?

İşte şimdi, gün ışığı ağır ağır camlardan içeri dolarken ve bütün kederli ayrıntıları çırçıplak bırakırken, bana bakışlarındaki çekingenliği açıkça görüyordum.

Kızıl Saçlı hayatımı mahvediyor olmalıydı? Bilmiyorum? Tam tersini ummuştum hâlbuki. Hiç değilse Altın Tavuk'ta. Sevmezdi bile burayı! Kızıl Saçlı hayatımı kesinlikle mahvediyordu! Rezilceydi bu duruma düşmek.

Bunların hepsini, olan biteni, bir çırpıda anlatmalıyım ona. İnanır mı? Görünmez olduğumdan bu yana değişmiş miydim yoksa? Ne olursa olsun hâlâ kendim olduğumu kanıtlayabileceğim, sadece bana has, hatırlayabileceği birtakım özelliklerimin yerinde olduğunu zannediyorum? Fakat belki de anlatmaya kalkışmak onun sakin hayatına şiddetli bir darbe vurur, korkutur veya yadırgayıp uzaklaşmasına yol açardı? Neredeyse kendisi bile değildi… Apaçıktı. Ortadaydı. Anlamla öylesine doluydu ki onu izah edecek hiçbir şey kalmamıştı. Öylece, tuhaf, o güne değin hiç karşılaşılmamış bir varlık gibi, içimizde kalakalmıştı.

Birden ona gidip aslında arkadaş olmak istediğimi, buraya onu görmek için geldiğimi, zarfını açtığımı, başvurusunun parlak olmadığını hatta hiçbir işe yaramayacağını, yine de niye kendisini böyle günden güne mahveden bir iş yaptığını anladığımı, ona hak

verdiğimi, benim de gerçek bir hayat aradığımı, etrafında kimse yokken, bütün gün sabırla bekleyişini kahredici bulduğumu, altın sarısı saçlarının inanılmaz, hayatımda gördüğüm en temiz saçlar olduğunu, en başından, neredeyse en başından beri az çok, Kızıl Saçlı'nın ve geriye kalan herkesin beni belirsizliğin karanlık çukurlarından birine yuvarlayacak olduğunu sezdiğimi ve ikimizden ya da hepimizden birinin bir daha oradan kendisi olarak çıkamayacağını, işte olanın bu olduğunu, cehennemim göbeğinde yaşamanın bu olduğunu, paramparça paramparça paramparça olduğumu söylemek istedim… Bilmiyorum, Söyledim mi?

Ümitsizce, o anda zihnime nasıl yerleştiğini bilmediğim bir sürü parça, zerre, belki daha da küçük, hissedilemeyecek kadar küçük şeyler, sözcükler, hatıralar, hisler, karşılaşmalar, benlikler hatta, aniden, daha önce bilmediğim bir tarzda birleşti ve birleşmelerin muhteşem, sayısız başka biçimleri kuruyup, yok oldu.

Her şey imkânsızdı.

Kahvesi soğumuştu. Bir an. Işık yitip gitti. Gözlerimi tekrar açtım.

Bu sefer gerçekten karışıyordum Kızıl Saçlı'yla. Düpedüz karışıyordum işte. Rezilceydi bu duruma düşmek. Altın Tavuk'ta hem de.

28

Halbuki yalnız zıtlar yer değiştirebilir. Çok eskiden, henüz çocukken kimseye benzememenin beni biraz olsun koruyacağını düşünürdüm, evet. Fakat kime benzememenin? Giderek başkalarının güçlenmiş, sarsılmaz bir tasavvuru olmaktan korkmaya başladım sonra. Böyle bir durumda hayatta kalmayı sürdürmenin yegâne yolu edebi bir varlığa dönüşmek olabilir elbette ama varlığa dair hiçbir soru yoktur ki yanıtı ilahi olmasın… Kızıl Saçlı ise ciddiyetten nefret ederdi. Her şeyden de…

Makineye yöneldim, düğmesine bastım. Tavuğun kesik haykırışıyla masal yeniden başladı. Bunun hoşuna gittiğini biliyordum çünkü benim de hoşuma gidiyordu ve bana onunla gerçek, sade bağımızı hatırlatıyordu. Evet, bir masal her zaman bir ibret öyküsüdür. Küçümsenmemeli. Şüphesiz bir vakit, şimdi ya da gelecekte olduğumuzdan çok daha yakın ve güzel sözlüydük birbirimize… Bu yüzden hissediyorduk arkadaş olduğumuzu. Ben Altın Tavuk'a gelmeye başlamadan çok çok çok daha önce. Ya da herkesin kesinlikle işiteceği kadar az söz varken yeryüzünde…

Kızartmayı bitirmiş tezgâhı siliyordu. Bir an duraksadı. Bana baktı. Kızıl Saçlı Haykıran Tavuk'u hiç sevmezdi. Beni, kız kardeşimden ve geriye kalan herkesten ayıracak bu basit işareti doğru okuyabilmiş miydi?

Birden, herkesin aslında apaçık olan her şeyi bu kadar kolay karıştırıyor olmasını yadırgıyor ve dehşetle, düzenli bir dünyanın, kendine has bir parçası olmak gerektiğini fark ediyorum yine. Fakat olamıyorum.

Galiba fısıltılar, hayatım ya da her neyse, hepsine dair en büyük sorunum, onlara varlıklarından tümüyle emin olacak kadar yaklaşamıyor olmaktı. Yaklaştığımı hissettiğimde de yitirmiş gibi oluyordum çünkü neredeyse yok gibi olmak her şeyin doğasıydı ve daha da önemlisi, arada daima yeni bir şey, kafa karıştırıcı bir görüntü, meçhul bir ses, cümleler, birinin çoktan her şeyi değiştirmiş bir kararı, eski tip duygular, arzular falan oluyor ve gerçek hayat kendisiyle tam anlamıyla karşılaşmadan önce insana ömür boyu yetecek kadar berbat, neredeyse mistik deneyimler sunuyordu.

Burada, şimdi tam burada başka birisi daha var mı acaba? Ağır ağır silinen biri daha…

Hayır, masalı önemsemiyor. Bir an kulak kabartıyor ve yeniden işine dalıyor. Fırçaya uzanıyor, suyu açıyor sonra bolca deterjan sıkıyor. Her yere. Lavaboya, tezgâha, ocağa, eski, üstünde küçük çam ağaçları olan fayanslara… Fırçalamaya ve silmeye başlıyor bir kez daha. Tezgâh ve lavabo iyice temizleniyor ve her bir küçük çam ağacı sanki nemli bulutlar dağılmış da birden gün ışığında ortaya çıkıvermişler gibi parlamaya başlıyor. Çiğ damlalarıyla yıkanmış dalların karşısında bir an ikimiz de hareketsiz kalıyoruz, taze hava ciğerlerimize doluyor ve yeniliyor biz

Sessizce, bir gün buluşmaya karar veriyoruz

Karanlık bahçede, pansiyonda. Altın Tavuk'ta bir şeyler yeriz ve cadde ay ışığı altında, durgun bir nehir gibi sessizce uzayıp gitmeye başlamadan önce orada oluruz

Hışırdayan yaprakların karşılayacağını ümit edelim bizi…

29

Hiç değişmemişti. Sadece tezgâhın arkasındaydı ve gelen gidene kahve, kızarmış tavuk, dondurma falan veriyordu işte. Birkaç başvuru daha yollamıştı şirkete. Kızıl Saçlı hepsini reddetti. Hiç, hiçbir şey anlatmıyordu mektupları. Bir lisan bile değildi ne de herhangi bir kültürden. Ümitsizdi.

Son toplantıda bir milyar başvuruya ulaştığımız söylenmişti. Hayatını kökten değiştirmek isteyen bir milyar insan… Bana kalırsa, böyle büyük bir kitleyi hiçbir şirket yönetemezdi. Bir kere o kadar yaşantı yoktu. Fakat belki de bu büyük arzu yakın zamanda topyekûn hayatı, herkesin bildiği o tek hayatı değiştirirdi. Ne muhteşem olurdu ama!

Şirkette geçirdiğim onca zamandan sonra tek söyleyebileceğim… Bilebildiğim… Bir sözcük, başvuru yahut mektup bile olamayan sayısız insanın parklara, sokaklara, pis evlere, yeryüzünde herhangi bir yere, pek çoğu da gökyüzüne yeni görünmezler olarak savrulup durmakta olduğu idi. Bunca kalabalığa rağmen yine de tanıdığım tek gerçek görünmez oydu. Yoktu. Benim kadar bile yoktu. Bu yüzden sadece çevresiyle anlatılabilirdi. Yaptığı iş, öyle bir hayat sürebilmenin, kurtulabileceğini zannetmenin beyhudeliği o kadar can yakıcıydı ki… Bir an… Tek sözcüğe dahi ihtiyaç duymadan, yeniden dirildiğimi hissettim.

Uzun, çok uzun zamandan sonra yeniden doğru okuduğuma eminim. Buna o sebep oluyordu. Onun tarot kartları? Ya da kendisi? Ya da bambaşka bir şey? Bakışlarım ayakkabılarıma takıldı. Karanlıkta bile kıpkırmızı parlıyorlardı ve hiç kurumamışlardı. Ne kadar zaman geçmişti? Şirkete bu ayakkabılarla gitmemiş olmayı diledim. Düpedüz dalgınlık demek olurdu. Ayrılmak için izin istedim. Kendi kendine mırıldanmaya başlamıştı yine. Etrafa baktım hiçbir şey olduğu yoktu, her zamanki gibi boştu dışarısı. Cadde ay ışığı altında durgun bir nehir gibi sessizce uzayıp gidiyordu. Güzeldi. Gerçekten güzel. Görülmeye değer. Uydurduğumu düşündüm.

Kimse edebi varlıkların yokluğunu tek başına telafi edemez. Ya da daha kötüsü, hiçbir benlik hakikatle sürekli karşılaşmanın şiddetine tahammül edemez ve öyle birinin aslında neye dönüşmüş olduğunu artık hiçbirimiz bilemeyiz. Son kartın ölüm çıktığını hatırladım birden. Zihnimde bu fikir yanıp söndü. Mutlaka pansiyona dönmeliydim.

Kapıdan çıkarken "Büyük Ruh'u anlatacaktın" diye seslendi ardımdan. Duymadım, umursamadım ya da. Çok geç olmadan Kızıl Saçlı'nın benden ne istediğini öğrenmeliydim.

Hemen uzaklaşmadım ama. Dışarıda, kaldırımda bir müddet bekledim. Yalnızken ne ile oyalandığını, nasıl olup da bir şeyler uydurabildiğini öğrenmek istiyordum. Bu vakti ya da ömrünü geçirirken, hiçbir şeye veya unuttuğumuz bir şeye dayanıyor olmalıydı çünkü hayatını ne benim ne kimsenin bildiği bir şekilde yaşıyordu ve sanki o yaşarken, zaman uysal bir boyun eğişle adımlarına eşlik ediyor, çok hafif dokunuşlarla her şeyi doğru bir yol üzerinde tutuyordu yine de. Sakince.

Biraz sonra bir sigara yaktı ve aynı ateşle mumları tutuşturdu. İri bir kartopu gibi, buzlanmış dondurma kâsesini masaya yerleş-

tirip oturdu. Ardında kâseden dökülen buz kristalleri ışıltılı yıldızlar gibi parlamaya başladı ve ağır ağır yükselen ince duman perdesi genişleyip, geriye sadece yıldızlar kalana kadar her şeyi örttü.

Aceleyle son kibriti yakıp soğuk cama iyice yaklaştım. İçerisini aydınlatan sarı ışık, hafifçe titreşerek bir an için onları ve geriye kalan her şeyi görünür kıldı.

Çocuklarla yemek yiyordu. İki kız, bir oğlan. Biraz sonra küçük kız koşturup makinenin düğmesine bastı. Kar yağmaya başladı ve rüzgârla savrulan beyaz taneciklerin örttüğü yoldan hızla, eski, süslü bir at arabası geçti. Arabadan çevreye rengârenk kurdeleler savruluyor ve arabacı kamçısını göğe doğru şaklatırken neşeyle haykırıyordu: Saraya! Şimdi doğru saraya…

Güzeldi. Çok güzel. Güneş, cam çerçevede görünmez hale gelmiş, silik harfleri parlatmaya başladığında oradan ayrıldım.

Beni gerçekten başkası sanıyordu.

30

Her şey bir çırpıda olup bitti. Parka yeni girmiştim. Güneş hâlâ tepedeydi. Gündüz olmalıydı ve arkamda ayak sesleri vardı. Bir köşeye çekilmeye fırsat bulamadan bir penguenin nefesi ardım sıra yetişti, soğukla çevrelendim. Hatırası uzun zamandır yoktu zihnimde. Uzun zamandır onu belki de tümüyle unutmuştum…

Sıska Oğlan hafifçe koluma dokundu. Buz gibiydi eli. Beni az ileriye, ağaçların kuytu serinliğine yöneltti. Dalların altına girence, kimsenin görmediğinden emin olmak için dikkatlice bakındım. Boştu etrafımız, uzaktan satranç tahtasında oynayan çocukların sesleri geliyordu yalnız. Rahatsız edici bir şüphe içindeydim. Huzursuzdum. Bilmiyorum? Belki de her şeyi hâlâ yanlış anlıyordum? Birden yine okumayı ve büyük dramatik filmleri, karanlık bahçeyi, pansiyonu, parktaki uğultuyu özlediğimi fark ettim. Ağlamayı. Her gece. Her gece. Bilmiyorum. Belki de yanlış anlıyordum. Kendime dair rahatsız edici bir şüphe içindeydim ve bütün bunları bir hayalete bakarken düşünüyordum

“Bir kez gelmiştin” diyebiliyorum sadece. “Karanlık bahçede buluşmaya söz vermiştin...”

Cevap vermiyor. Hayretle, onun suskunluğunun da gizli bir şeyler söylemek isteyenlerin suskunluğuna benzediğini fark ediyorum

–Geçmiştir sızan. Koyu gölgeler gibi. Her yana yayılıyor…

Duraksıyor

–Ama belki de gelecek…

Sanki fısıldar gibi söylüyor bunları. Ve ne anlama geldiğini bilmesem de birden önemsiyorum.

Bir rüya olmadığı halde, her şeyin uykuya niye bu kadar yakın olduğunu, onu niye hep tatlı, sıcak bir uykuyla birlikte hatırladığımı anlamıyorum? Bir ismi olmalı diye düşünüyorum… Sormak aklıma gelmiyor.

Her şey bir çırpıda olup bitti. Bir hayat istiyorlardı. İçinde bir arada olabilecekleri, birlikte yaşayacakları, hakiki ya da edebi, belirsiz ya da belirli, bana ya da herhangi birine ait bir hayat… Yaşamak için bir hayat istiyorlardı. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Yaşamın kıymetini bir ölüden daha iyi kim bilebilir? Bu fikrin Sıska Oğlan'dan çıktığı apaçıktı. Şirkette çok gülmüştüm ona ve borcum vardı.

Nasıl olacak?

Kızıl Saçlı uzaktan nefes nefese geldi. Kıpkırmızı kesmişti. Heyecandan titriyordu. Hiçbir zaman ikna etmeyi başaramazdı beni. Bunu çok iyi biliyordu.

Hiçbir konuda. Ne var ki sadece kazanmak isteyen bir budalaydı. Kalbimi sızlatıyordu.

Çantasını açtı. Kabul etmezdim. Her şeyini bir hiç karşılığında ortaya sürmesine… Silinip gitmesine… Bir görünmezin hayatını sürmesine… Rezilceydi bu duruma düşmek… Bunu apaçık fark etmesine!

Ne karanlık park ne bir nehir gibi uzayıp giden yol ne etrafımızdaki titreşim… Çevrelendiğimiz zerreler hakkında hiçbir şey bilmediğini, benim gibi yaşamaya kalkışmanın onun zayıf ruhu-

nu tuzla buz edeceğini… Çantasının dibinde zarflar vardı. Daha önce kimse tarafından okunmamış, başkalarının hayatları, başvuru mektupları…

"Saçma bir insan değilim ben. Onları elbette yırtıp falan atmıyordum. Al işte"! Son cümleyi söylerken sesi bir an boğuklaştı. Üzüldü galiba? Fakat kime? "Şimdi onu görüyor musun?" dedim. Sevgilisini, zavallı Sıska Oğlan'ı kastetmiştim.

"Hayır" dedi.

"Bir radikal değilim ben."

Duraksadı. Bir an. Bilmiyorum. Kabul ettim. Zarflarla dolu çantayı aldım. Bir an bile düşünmeden verdi ve yer değiştim onunla. Bunu hâlâ yapabildiğine göre bir radikaldi aslında fakat bilmiyordu galiba, hiçbir zaman bilmeyecekti ya da.

Birkaçını okumak için uzanacakken vazgeçiyorum ve onlara bakmak bir daha hiç gelmiyor aklıma.

31

Kızıl Saçlı'nın öğle yemeğine benden çok önce gelmiş ve annemle laflamaya başlamış olacağını ümit ediyorum. Rolünü her zaman mükemmel oynamıştır. Şimdi benim hayatımı sürerken bile kendi oluşunun üreteceği hiçbir olanaktan vazgeçmeyeceğine emindim.

Bu durum öğle yemeklerine her zaman geç kalan benim, bir incelik göstererek ilk kez erken davrandığım anlamına geleceğinden onun itibarını da iki katına çıkarabilirdi.

Dolaylı da olsa bir kazanç işte. Ya da kuşku? Bunu hesapladığını biliyordum. Rolünü her zaman mükemmel oynamıştır.

Fakat tuhaf, mutfakta kimse yoktu. Yemek masası da hazırlanmamıştı. Kapağı çevrilmiş boş çorba tenceresi ocağın üstünde duruyordu ve çorba için satın alınmış filedeki yeşilliklere hiç dokunulmamıştı. Kereviz.

Annem berbat bir aşçıdır. Zannediyorum ki yaşamaya dair eksik vasıflarından biri de budur. Ne var ki muazzam servis yapar ve gözün gördüğünü inkâr etmek çok güç olacağından yemeğin sonunda leziz bir şey yediğine ikna olur insan. Oysa şimdi ne masa ne de kirli bulaşıklarla tepeleme dolu lavabo o güzel görüntüleri çağrıştırıyordu.

Anılar herhangi bir sebeple ortaya çıkabilir fakat gerçekte, geçmişten çok gelecek tasavvurlarımıza sıkı sıkıya bağlıdırlar. Onları çağırmak, geçmişi değil geleceği düşünmekle mümkün olur.

Aile hayatımızın geleceğine dair hiçbir tasarım kalmadığından her gelişimde içinde doğup büyüdüğüm bu evi daha az hatırladığımı ve giderek annemin de bu unutuşun parçası haline geldiğini fark ediyorum. Yanlış bir evin mutfağında, bana ait olmayan bir annenin hazırlayacağı henüz pişirilmemiş bir öğle yemeğini beklemek çılgınlığı dehşete düşürüyor beni.

Neyse ki eşyanın da tıpkı sözcükler gibi mutlak izleri her yerde ve onlar asla değişmiyorlar. Fileden dışarı fırlamış sebzelerin seçilişinde veya Kızıl Saçlı'yla çocukluğumuzu, altında oyun oynayarak geçirdiğimiz yemek masasındaki çiziklerde doğru mutfakta olduğuma dair şaşmaz bir gerçeklik var. İhtimal ki delilik çok daha karmaşık ve gerçekleşmesi zor bir kurtuluş.

O zaman onun Altın Tavuk'ta hiçbir şey yapmıyor gibi görünerek bütün vaktini nasıl geçirdiğini sezer gibi oluyorum. Katlanıyor. Sadece, basitçe bu hayata katlanıyor. Fakat sadece bir sezgi bu. Henüz tümüyle kavramaktan uzak olduğum bir hakikat. Nihayet giderek daha az yanlış okuyacağımı, hatta yanlış okuyamayacağım şeyler de olduğunu fark edip rahatlıyorum. Bu şimdi, gerçekten yalnız, yapayalnız olduğumu, cehennemin göbeğinde yaşadığımı, belki de hayatım boyunca düşler ve arzular arasında gezineceğimi kanıtlasa da varlığımı güven hissiyle dolduruyor. Bir an için kendimin, Kızıl Saçlı'nın, şirketteki diğerlerinin, cümlelerin ve Büyük Ruh'un önemi azalıyor. Değişmez bir hakikat tarafından çepeçevre kuşatılıyorum. Sakince.

Fakat kısacık bir an. Kısacık karşılaşma anında.

Zayıftım. Çok zayıf. Hayatla sürekli karşılaşmanın hayatla sürekli karşılaşmanın, tümden değişmenin ağırlığına sızlanmadan katlanamayacak kadar tümden değişmenin ağırlığına sızlanmadan katlanamayacak kadar.

Bir bardak su alıp oturuyorum ve annemin az sonra üstünde sabahlığı, sinir buhranı yüzünden uykusuz geçirdiği bir başka gecenin yorgunluğuyla, birden mutfak kapısında belirmesini beklemeye başlıyorum. Kendisinin bir başka hali olarak. Geçmişte ya da gelecekte. Güçsüz, sarsılmış ne var ki dingin. Mücadele etmekten ya da diretmekten vazgeçmiş…

Bir ailede her zaman içeriden birinin bir gün diğerlerini kurtaracak kadar güçleneceği umudu vardır. Çekirdek aile dokunaklı görüntüsüne rağmen hayatta kalma yasalarıyla inşa edilir. Bizim kurtarıcımızın Kızıl Saçlı olduğu aşikârdı. Onu annem seçmişti. Bana, babama, kendisine ve hepsinden önemlisi kadim rekabet yasalarına rağmen. Fakat sonra kendi seçimiyle alt edildi ve hepimizin tanık olduğu iki büyük buhran geçirdi.

Hayır, Kızıl Saçlı hiçbirimize ihanet etmedi. Rolünü her zaman mükemmel oynamıştır. Ne var ki annem de kendi ailesinin seçilmiş kurtarıcısı olduğundan, içgüdüsel olarak Kızıl Saçlı'ya direniyor, teslimiyete tahammül edemiyor, olağan rolünü korumak için de çevremizi saran diğer ailelere, tanıdıklara, yün patiklere, ev ziyaretlerine falan sığınıyor, bunu yaptıkça daha çok hastalanıyordu. Tıpkı Kızıl Saçlı gibi hayata asla tahammül edemiyordu.

Buhranları uzun sürdü. O kadar ki nihayet gerçekten hastalandı fakat büyük yalanını hiç itiraf etmedi. Sonunda kız kardeşimi kendi benliğinin mükemmelleşmiş bir kopyası varsaymaya, böylelikle acizliğinden ve ölümlüğünden sıyrılmaya kalkıştı. Elbette aslında hangimizi seçtiğini hiç bilemeden.

Belki bir buhran daha geçirmiştir, biz o tarihlerde evden çoktan ayrılmış, şirkete daha yakın olduğu için, ekonomik pansiyona yerleşmiştik. Kızıl Saçlı hemen staja başlamıştı ve beni de aynı birime yerleştirmenin yollarını arıyordu. Tam bir budalaydı. Yine

de tahammül edilebilir bir şeydi bu çünkü annem hep yalancı olarak kaldı. Babam ise daha yaşarken gölgeye dönüştü. Vaktinin çoğunu bahçedeki mermer masada, tek başına oturarak harcayan, düşünebilen ama hareket edemeyen, iflas etmiş bir gölgeye.

Fakat tuhaf, mutfakta kimse yoktu. Yemek masası da hazırlanmamıştı. Kapağı çevrilmiş boş çorba tenceresi ocağın üstünde duruyordu ve filedeki yeşilliklere hiç dokunulmamıştı. Kereviz. Beklemeye devam ettim. Ardından neyin çıkageleceğini bilmeden. Sözlerimin anılar olmadığını, onları belki derinden, çok derinlerden gelen, hâlâ duymaya devam ettiğim o tuhaf mırıltıyı, meçhul sesi bastırmak için kendi kendime fısıldadığımı, artık Büyük Ruh'u dinlemekten usandığımı düşündüm. Kızıl Saçlı'nın çoktan gelmiş olması gerekirdi. Hiçbir zaman öğle yemeklerine bu kadar geç kalmayacağımı biliyordu. Kendi kendime konuşmaya devam etmek bunaltıyordu beni. Buna tahammül edemiyordum artık. Bazen bir sesi bastırmak, açığa çıkartmak için bazen de durmadan fısıldıyordum. Gittikçe daha fazla Kızıl Saçlı'ya ya da herhangi birine benzeme ihtimalinin kaçınılmazlığı iyice canımı sıkıyordu yine.

Az sonra bir gölgenin, belki de onun hayalet sevgilisinin, Büyük Ruh'un, bir mensubun ya da herkesin dışarıdan geçmesini, koridorda onlardan birine yetişmeye çalışarak yürümeyi, gerçekleri söylemek için arkalarından hiç durmadan ilerlemeyi istiyorum.

Astımım var. Hemen nefesim kesiliyor. Beklemeleri için işaret etmeye çalışıyorum. Duymuyor, umursamıyorlar ya da. Geniş boşluktan arka kısma ulaşıyorlar. Sapmadıkları koridorlar, mahzene inen, tavan arasına çıkan merdivenler var daha. Yürüdükçe açılıyor odalar. Karanlık bahçe, birkaç kırık dökük mobilya. Hep kapıların önünden ilerliyorlar… Her biri bir işaret mi yoksa?

Kirişlerin altından geçip sütunlardan sağa sola sapıyorlar. Başım dönmeye başlıyor... Artık nefes almıyorum, bekliyorum öylece…

Kimse ne mutfak kapısının dışından ne de uzayıp giden koridordan geçiyor. Yalnız biraz hava almak için pencereyi açtığımda, rüzgâr iç odalardan birinde açık kalmış kapıyı hızla çarpıyor. Bir kez daha çarpmasına engel olmak için bu kez gerçekten koridora çıkıyorum ve aralıktan, sırtı kapıya dönük, sandalyede oturan annemi görüyorum.

Karşısında, masanın biraz uzağında, kütüphanenin yanındaki koltuktayım. Tam düşündüğüm gibi. Erken gelmişim. Öğle yemeğini çoktan yemişiz. Birkaç kâğıt tabak ve salata kâsesi kenara itilmiş öylece duruyor. Meyveler ikimizden de uzakta. Henüz hiçbirine dokunulmamış. Annem dalgın, ardı ardına elindeki tarot kartlarını açıyor. Açtığı her karttan sonra çok özel manalara ulaşacakmış gibi duraksıyor. Uzun uzun elindekine bakıyor. Destenin üstüne bırakıp bir yenisini alıyor. Benimle pek ilgisi yok. Karşısında sessizce oturuyorum. Sıkılmıyorum şimdi, alışkınım buna. Fakat Kızıl Saçlı'nın sıkılıp sıkılmadığını gerçekten merak ediyorum. Hayret, hiç kıpırdamıyor, yalnız arada bir balon eteğin kıvrımını düzeltiyor, cam pabucun burnunu parlatıyor, yine hareketsiz kalıyor.

Bütün öğleni böyle geçirdiği, pek az konuştukları besbelli. Saçları salyalar gibi omuzlarından aşağı sarkmış, hâlâ şişman ve kırmızı. Sadece gözlerinin altındaki halkalar yeniden belirgin. Öylesine bana benziyor ki bir an gerçekten bir Kızıl Saçlı olup olmadığımı düşünüyorum?

Böyle bir işe kalkışmasının, artık hiçbir anlamı yok gibi geliyor o zaman. Kızıl Saçlı da olsa varlığımın sıkıcı ağırlığına katlanması için birinin ya gerçekten ben olması ya da bunun kaçınılmaz bir sorumluluk olarak daha doğuştan omuzlarına yüklenmesi gerekir.

Değil oysa. O Kızıl Saçlı. Bütün isimler gibi bu da bir isimden çok daha öte bir şey.

Kendisi olan, değiştirilemez bir şey.

Kapı bir kez daha çarpmadan önce bir an göz göze geliyoruz. Dikkatle bana bakıyor ve birden iri bir gözyaşı damlası yanağından süzülüp balon eteğime damlıyor. Oturduğu yerde sessizce ağladığını fark ediyorum. Benim lisanımda keder demek. Fakat o anda gerçekten kimin ağladığından emin değilim. Geri mi dönmek istiyor hayatına? Hâlâ bilmiyorum…

O öğlen ağlayanın kim olduğunu ve bunun beni nasıl etkilediğini hiçbir zaman öğrenemedim. Çünkü Kızıl Saçlı rolünü mükemmel oynuyordu. Hep mükemmel oynamıştı ve bunda kesinlikle her şeyin birbirine karışmasına yol açan, ihanet dolu, gizli bir kötülük, muazzam bir başarı vardı. Galiba yine ilk kez o öğlen herhangi birisi olmanın bizim ailede aslında pek de o kadar önemli bir şey olmayabileceğini de düşündüm. Bir hayatımız yoktu zaten. Ya da üstümüzü örten berbat bir şeyimiz vardı ve ona da bildik anlamda hayat demek çok zordu.

Bir an için bunları düşündüğüme yemin edebilirim.

Mutlaka pansiyona gitmeliydim. Yıkanıp, pırıl pırıl giyinmeli, şirkete yetişmeli… Hiç gecikmezdi.

Yemekte sebze çorbası yoktu.

Üçüncü kart Ölüm çıkmıştı.

Belki de bu yeniden doğmak demekti?

Kapı ardımdan hızla kapandı.

32

Annem evde olduğumu, onu seyrettiğimi ve yine de yanına girmediğimi biliyor muydu acaba? Bunu hissettiyse ve yine de belli etmeden onca vakti benimle ya da Kızıl Saçlı'yla geçirebildiyse rolünü mükemmel oynuyor demekti veya onun da bir ikizi vardı? Hiç değilse zihninde yarattığı bir ikiz. Belki de düşünmek, daha derin düşünmek veya bazı şeylere katlanabilmek için herkes muhtaçtı o ikizlere.

Bizim tek şanssızlığımız ise diğerinin gerçekten hayatta, yanı başımızda olması, bu yüzden kedere, sevince, ihanete, hastalığa, aşka, yani her şeye ya da sadece sözlere, geriye kalan, her şeyi anlatan cümlelere en az iki kez uğramak zorunda kalmamızdı.

Ayrıldığımda epey geç olmuştu ve ikisi de hâlâ içerideydi. Sokak kapısından çıkarken Cinderella'yı konuşmaya başladıklarını duydum. O uğursuz ad bir yılan gibi tısladı, yankılandı kulağımda. Cinderella… Cinderella… Tam bir pislikti. Gerçek bir anıydı. İstemeden de olsa annemi, babamın gölgesini veya Kızıl Saçlı'yı, geleceğimin bir parçası yapıyor ve bana hâlâ özümü, şeklimi veren katışıksız, kimyasal bir madde olarak içimde yaşıyor, sağa sola saplanıp duran mucizevi, yemyeşil ışınlar yayıyor ve aslında, tıpkı durgun bir dünya görünümünün derindeki kaynayışı, okyanuslar,

kalabalıklar veya herhangi bir mevsimin ağır devinimi gibi hayatın da yavaş yavaş, kimseye fark ettirmeden akıp gittiğini, bunun kaçınılmaz olduğunu unutturuyordu.

Kıpırtının, işaretin, bütün olup bitenlerin içimizde ya da onun gibi bir yerlerde olduğunu da… Hayatta kalmak için doğru olanı seçmek gerektiğini de…

Ve o hizmetçi parçası, tamahkâr prensesin sesi, ben evin içindeyken ya da herhangi bir yerde, artıyor artıyor, yükseliyor önce bütün odalara, sokaklara ardından ay ışığı altında, durgun bir nehir gibi uzayıp giden o güzelim caddeye, parka, ağaç altlarına, Altın Tavuk'a kadar her yere yayılıyor, bir ömrü, her ömrü kaplıyor ve nihayet pırıl pırıl cam pabuçlarıyla, herkesin birden arzuladığı o tek, berbat saray hayatına bizi ulaştıracak topuk tıkırtısı oluyor, kalplere saplanıyordu.

Kendimi alelacele, duraksamadan sokağa atıyorum.

Ümitsizce.

33

Cinderella'dan tiksinirim. Kolejlerdeki okunaklı temsillerden de. Bir yaz, gelecekte bir gün, hiçbir ailenin anlamayacağı fakat yine de sonuna dek izleyeceği sonra dehşetle dünyanın nasıl olup da bu hale geldiğini, çocukların ne vakit bu kadar değiştiklerini düşünecekleri, onlara daha doğar doğmaz ya da beş yaşında ya da on dört yaşında, birer yetişkinmiş gibi davranmalarının bedelini ödetecek ve aslında tümüyle yanlış anladıkları için sevmedikleri, bu yüzden de yaşayamadıkları berbat hayatlarını anlatacak, onca saçma lafı avaz avaz haykırışlarının, çıkarcılıklarının bedeli olacak, korkunç geleceklerini hatırlatacak, her şeyi baştan, en baştan okumalarına yol açacak fakat asla asla anlaşılamayacak yine de tıpkı hayatları gibi, sonuna dek takip edecekleri sonra dehşetle pişman olacakları, korkacakları, utanacakları, rezil, rezil, rezil olacakları bir şey yazmak istiyorum. Bir cümle de olabilir. Hedefine varamamış bir yaşamın, boşu boşuna doğuşun, çaresizlikten çöküşün, tek kelimelik ret cevabı yazmanın ya da sahnedeki iki saatin, pansiyonda bir gece geçirmenin ne demek olduğunu anlamaları için.

Yine nefesim kesiliyor. Vazgeçiyor, düşünmeyi bırakıyorum. Belki de ömrüm boyunca tek kelime yazmıyorum? Bilmiyorum.

Fakat nihayet, çok iyi anlıyorum ki; onlar için değerli görünen pek çok şey en kötü manada edebidir. Tam tersi ya da.

Budalaydım. Tam bir budala! Evden fazla uzaklaşmadan, annemle Kızıl Saçlı'nın bulunduğu odanın penceresi önüne gelince duruyorum. Bir an, ikisinin de beni iyice görmesi için bekliyor ve bir sigara çıkarıp yakıyorum. Pencerenin altında. Sonra tıpkı bir yaşlı gibi ağır ağır, keyifle içerek yola koyuluyorum. Duman, yıllardır içiyormuşum veya hep içebilirmişim gibi ağzımdan burnumdan savrularak çıkıyor ve belki de geride hiçbir şey kalmayıncaya kadar dünyayı örtüyor. Yadırgamıyorlar bile

34

Cinderella seçildim. Bay Brown tarafından. Kızıl Saçlı, kötü kız kardeşlerden birini oynayacaktı. Bay Brown idealisttir. En eski zamanların yalancısı. Bir keresinde Altın Tavuk'a gelmişti. Yaz tatiliydi yine. Kızarmış tavuk ve kaymaklı dondurma yemiş sonra da hepsini kusmuştu. Dokunmuş. Bir daha kahve içmek dışında bir şey için hiç gelmedi. Parkta da gezmezdi. Karısı küçük köpekleri Mimi'yi gezdirirken bankta oturur, bekler ve *Times* okurdu. Enerjikti fakat bazen eski, çökmüş bir dünyaya ait olmanın bezginliğini görürdüm onun yüzünde. Tek iyi tarafı bizim genç olduğumuzu bilmesiydi. Bunun yaşıyla ilgisi yoktu. Çok da yaşlı sayılmazdı çünkü. Hiyerarşinin içinde yetişmişti. İstediği zaman gayet makul olabiliyordu bu yüzden. Bilmiyorum, belki de kendi çağının son görünmezi oydu çünkü beyefendi giyinişine, ses tonuna ve oturaklı hareketlerine rağmen aslında kimsenin umursadığı biri değildi. Hiç olmamıştı. Yalnız ona her rastladığımızda selam vermek âdeti bize çok çok eski zamanları hatırlattığından, başımızı göğsümüze değdirecek kadar eğip, "Good morning Bay Brown" demek bir ritüele benzediğinden, bunu yapmayı seviyorduk. Ona selam vermek fırsatını hiçbirimiz kaçırmazdık. İnsanı arındıran bir şey vardı bu işte. Üstünde çok durmadığımız, örtük kalmış temiz bir şey?

Onun dışında, gerçekte, geriye kalan her şeyden ve herkesten nefret ediyor ve okulda üst katın penceresine yığılıp, gökyüzünü, yağmuru, bulutları, erken doğan yıldızları seyrettiğimiz bazı günlerde, tıpkı bütün çocuklarını yitirmiş bir baba, ele geçirilmiş çaresiz bir anne, pişman bir asker kadar kederle doluyorduk. Kusmayacak olsak, geriye kalan bütün ömrümüzü Altın Tavuk'un masalarında geçirebilir, o masada, geriye kalan her şeyi örten baharat, bir de yağ kokusu altında, birbirimize bile gözükmeyi istemeden yok oluşa, yalnızca masum bir yok oluşa özenebilirdik.

Hayır, ağlamıyorum.

Yağ kokusu, bir de baharat.

Önce Bay Brown sonra karısı ve belki Küçük köpek Mimi bile bir gün tam anlamıyla ihtiyarlayacak ve nihayet ölecekti. Bu apaçıktı. Doğaldı. Öylesine doğaldı ki onun derslerinden önce bazen sade bir cenaze merasiminin hayallerine kapılır, bu dünyaya gelmenin, makul bir şekilde yaşamanın sonra da göçüp gitmenin güzelliğine hayran, kötü haberin sınıfa sessizce ve saygıyla gelmesini, nihayet hayatla dolmayı beklerdik.

Adım sesleri koridorda yankılanır, yavaşça kapıyı açar ve içeri girerdi. Cennete, cehenneme ya da. Muhakkak ki daha sonra, uygun bir zamanda geri dönebileceği bir öte dünyası vardı bu adamın. Ölümün yalnız budalaların başına gelecek ahmakça bir hata, yaşlanmanınsa iğrenç, buruşuk bir pisliğe dönüşmek yani aslında estetik operasyonu masraflarını karşılayacak bir sigortasının olmaması demek olduğunu hiç önemsemedi Bay Brown. Biz tanıdığımız müddetçe yaşadı, zamana uygun olarak, ağır ağır yaşlandı. Denilenler doğruydu. Deneyim, sükûnet, yeryüzü ve gökyüzü yasaları vardı. Ve hepsini çepeçevre kuşatan daha büyük bir yasa. Kimse umursamasa da…

İkizlerden birini, üvey kız kardeş yapmak ve böylece sıra dışı bir temsil sergilemek Bayan Brown'un fikri de olabilir. Onun kolejle doğrudan bir bağlantısı yoktu fakat annemi tanıyordu. Annem berbat bir aşçıdır. Zannediyorum ki yaşamaya dair eksik vasıflarından biri de budur. Ne var ki muazzam servis yapar ve gözün gördüğünü inkâr etmek çok güç olacağından yemeğin sonunda leziz bir şey yediğine ikna olur insan. Annemin, Bayan Brown'un nasihatini eksik aldığına eminim. Kızıl Saçlı dururken kimse beni Cinderella yapmazdı. İhtimal ki karıştırıldık ya da karı koca kendilerini son kez, hakiki, otantik, egzotik bir yorumun çılgınlığına kapıp koyuvermek istedi.

Fakat tuhaf, Kızıl Saçlı kötü, çirkin kız kardeş olmayı hiç de önemsememişti. Yarım ağız yaptığım yer değiştirme teklifini de hemen geri çevirdi.

Temsil gecesi perişan gözüküyordu. Abartılı kostümü, kaymaklı dondurma rengi balon eteği, daha, daha da çirkin gözükmesine yol açmıştı. Makyajı ise tam bir felaketti çünkü gerçekte ne sahne ne de sahne ışığı hakkında hiçbir şey bilmeyen Bayan Brown onu Doğulu bir gelin gibi boyamış, saçını da tepede toplamıştı. Büyülü bir eski zaman gelini. Gözlerinin yerinde, ışıl ışıl parlayan mavi iki meşrubat kapağı, ağzındaysa yağlı, kocaman, kırmızı bir mühür vardı.

O kadar, o kadar acınası bir haldeydi ki sahneye çıkmadan önce isterse astım krizi geçirebileceğimi hatta nefesimi yeterince tutarsam, daha o ortalarda görünmeden, ilk replikte sahnenin ortasında düşüp bayılabileceğimi söyledim. Dinlemedi bile. Kaderine razı olmuştu. Sessizce çıktı kulisten.

Aynaya baktım… Bilmiyorum, birden güzel gözüktüm kendime. Şöminenin tozunu alırken takmam için pis bir önlük tutuş-

turdular elime. Yüzüme de biraz kül sürdüler. Fakat bunlar bile kıyafetimin zarif süzülüşünü ve aynada gördüğüm geçmiş zaman prensesinin masumiyetini örtmeye yetmedi. Az önce çıktığından emin olmasam aynadan bana bakanın Kızıl Saçlı olduğuna yemin edebilirim. Çünkü o gerçekten güzeldi. Çirkin, kırmızı, yağlı, pespaye, gizli bir güzel. Gerçekten güzel.

Bütün gece sahnede bir yıldız gibi parladım. Işıklar alındığında kostümün dokusuna işlenmiş gök cisimleri belirginleşiyor, küçük adımlarla, tıkırdatarak yürüdüğüm cam pabuçlar göz alıyordu.

Bu ince ruhlu prensesi oyunun sonunda çılgın gibi alkışladılar. Bay Brown koltuğunda bayılacak haldeydi. Aradığı şöhrete ulaşmanın, daha yaşarken, bu coğrafyada çılgınca bir işe kalkışıp, başarmanın heyecanını, nihayet tümüyle kendi lisanında naralar atarak gösteriyordu. Bana kalırsa seyircinin yarısından çoğu oyunu anlamamıştı fakat Bay Brown o anda bunu bile hiç önemsemedi. Neyse ki Cinderella'yı herkes hem kendisinin hem de diğerlerinin doğru okuduğunu varsayıyor ve gösterişli sahnelerden, yaldızlı dekorlardan, boyalı kuşlardan, konuşan hayvancıklardan falan hoşlanıyordu.

Yine de kostüm oynamaz. Üvey kız kardeşim selam için sahneye geldiğinde bir sessizlik oldu. Tanıyanlar bizi yeniden ikizleştirmekte epey güçlük çektiler sanırım. Birbirimize ilk kez bu kadar az benziyorduk. Meraklı birkaç bakışın anneme çevrildiğini fark ettim. O ise oturduğu koltukta gururla, yeni, düşük sınıfsal aidiyetine dair hiç renk vermeden, bir Roma heykeli kadar kıpırtısız sahneye bakmayı ve beklemeyi sürdürdü. Sonra bir alkış tufanı koptu ve ardından gözyaşları sel oldu…

Kızıl Saçlı rolünü her zaman mükemmel oynamıştır. Bu işte o kadar iyidir ki kendini bile oynayabilir. Kötü kalpli üvey kız karde-

şin ardına, öylesine belirgin ve mükemmel biçimde, ideal bir benlik, bir mağduriyet ve içtenlik yerleştirmişti ki temsil boyunca sanırım herkes bu mağrur genç kızı ve onun ötelere itilmiş masumiyetini seyredip, farkında olmadan, kandırılarak yitirdiği altın kalbi, hakiki iyiliği arayıp durmuştu. Kalabalıkları asla ama asla anlayamıyordum.

Cinderella masalında zavallı prensesi es geçip, kötü kalpli üvey kız kardeşe acımak ciddi dramaturjik bir hatadır. Evet. Öyle de olsa sonunda herkes amacına ulaşmıştı işte. Okul dergisine "Cindrella Şimdi!" adlı bir değerlendirme yazdım ve takdiri o yazıyla topladım ben de. Evet, yazı baştan sona Altın Yumurtlayan Tavuk'un niçin yeniden okunması gerektiği üzerineydi ve sonlara doğru da büyük devletlere, göç sorununa ilişkin siyasal bir çözüm önerisiyle, değer odaklı refleks seçenekleri sunuyor, insansızlaşmış iktidarların beklenmedik araçlarla nasıl değiştirilebileceğine dair genel saptamalarda bulunuyor, tavsiyeler veriyor ve asla anlaşılmıyordu ama yine ye yayınlanmıştı işte.

Önemli değildi. Çünkü çok çok uzun zamandır insanların pek azının hayatta olduğunu, çoğunun ölmüş bulunduğunu biliyordum. Kalabalıkları asla ama asla anlayamıyordum.

Hemen pansiyona gitmedim. Parkta oyalandım bir süre. Birkaç kez kızılçama kadar yürüyüp geri geldim. Yeşil kapıdan geçip, tünelde bekledim. Kapıyı saran kalın dallar, sıcaktan korunmak için olacak kabuklanmış, mor yapraklar da uçlarından hafifçe kızarmaya başlamıştı.

Güzeldi.

Çok güzel.

Yaz sonuydu belki de?

Kim bilir?

Gün sonu ya da…

35

Fakat kimse gelmedi. Kızılçamın altı da boştu. Yalnız anneden kalan birkaç konserve kutusuyla, meyve artığı bırakıldıkları yerde duruyordu hâlâ. Buradan da göçmüştü belki de? Acaba nereye? Karanlıkta, ışığı bir kez kaybeden bir daha bulamaz derler… Kutuları alıp çöpe attım ve bilmiyorum neden Büyük Ruh'u sanki dallar arasında, ince, sivri yapraklardan birinde ya da dalgalı, yüksek gövdede görebilecekmişim gibi ağacı iyice gözden geçirdim.

Birinin, belki de bir yerlerde bir işaret bırakmış, bir yere bir şey kazımış, tarih ya da isim falan yazmış olabileceğini umuyordum. Herhalde en kötüsü de hiç tanımadığımız iki budalanın, ağacın gövdesine kalp içinde adlarının baş harflerini yazmış olmaları olurdu çünkü bunu çok çok uzun zaman önce Kızıl Saçlı'yla birlikte yapmış olduğumuzu sonra da aylarca o izin kapanmasını utanç içinde beklemek zorunda kaldığımızı hatırlıyordum.

Herkesin herkesi sevdiği bir çağdan, kimsenin kimseyi sevmediği bir çağa girmiştik. Parka her gelişimizde ağaçla birlikte büyüyüp, orada kalacak adlarımızı görmek ikimize de tiksinti vermişti. Ama bu o kadar uzun uzun uzun zaman önceydi ki sanırım kızılçam bile gençti o vakitler. Tuhaf hiç iz yoktu. Nihayet bizden kalan yaralar da tümüyle kapanıp gitmiş, dallar da göğe doğru düzgünce uzamıştı. Ne kadar zaman geçmişti ki?

Birden bir ayrıntı dikkatimi çekti. Belli belirsiz bir şey. Orada olduğuna göre aslında masalsı ve dolayısıyla makul, benim için ise inanılmaz bir ayrıntı. Yüksekçe, diğerlerinin arasına iyice karışmış ve neredeyse yok gibi olan ince dallardan birinde, ancak bilen bir gözün apaçık seçeceği, hâlâ incecik ipin ucunda sallanıp duran beyaz azı dişi… Çocukluk hayaleti… Zihnin karanlık dehlizlerinden gelen yeni bir fısıltı sanki. Kızıl Saçlı'nın birlikte çektiğimiz sonra da acısıyla telaşa kapıldığımızdan ya da kanamayı durdurmak için hangi sebeptense işte almayı unuttuğumuz, önemsemediğimiz, ipin ucunda sallanan ilk dişi, hayali, ümidi.

Ümidi, çünkü birkaç sene geçince birden bire bambaşka bir hayata kavuşacağımıza, tıpkı siyah kuğu gibi yanlış topluluğun içinde dikilip durduğumuzun ortaya çıkacağına, yaşamaya devam edebileceğimize, şirkete girmek zorunda kalmayacağımıza, her şeyin olması gerektiği gibi olacağına inanıyor, bunun da ağzımızdan dökülüp duran, eğri büğrü dişlerimizden bir an önce kurtulmakla başlayacağını sanıyordu o vakitler.

İlk mucizesini bekliyordu aslında. Saftı, gerçekten dedikleri kadar saf. Fakat evet, ilk sefer olduğu için mucizeler konusunda haklıydı, çünkü onların gerçekleştiğini, gerçekten gerçekleştiğini göremeyecekti. Hatta hayallerinin de...

Ümit, arzu ya da diş, beklediğimiz veya beklemediğimiz nice şeyler sanki hep aynı ipin ucunda, bazen birbirleriyle ya da bambaşka şeylerle yer değiştirerek sallanıp duracaktı hayatımız boyunca. Asıl kötüsü bunları ifade eden bazı basit cümlelerin verdiği yakıcı kederin de hiç değişmeyerek, sürekli işitilecek olmasıydı. Hatta o basit cümleleri oluşturan sözcükler tek tek yenilense, artık bambaşka oluşlar, kişiler, olaylar ve anlamlar olarak okunsalar bile doğdukları kaynak, hep aynı kalacak, işte belki böylece haki-

kat zannedilecekler, hakikat ise biz onu kaç kez veya hangi şekilde yazmış olursak olalım bir anlamda hiç yazılamayacak fakat kesinlikle her yerden yanlış okunabilecekti.

Derin bir acının da bir tür anlatıyla sonuçlanması daimiydi. Sadece her zaman doğruyu okumuyor, okuyamıyorduk işte.

Şimdi ve hiçbir zaman.

Bu yüzden söz vermiştim. Onun asıl arzusuna sadık kalacak ve oluşunun kaynağını elimden geldiğince koruyacaktım.

Yemin et!

Yemin etmiştim. Kendimi hatırlayınca birden ümitle doluverdim.

Uzaktan nefes nefese geldi. Gerçek ya da hayali? Kıpkırmızı kesmişti. Heyecandan titriyordu. Doğruca kızılçama yöneldi. Seslenecekken vazgeçtim. Bilmiyorum, duymayacak ya da umursamayacak sandım belki? Tuhaf, hayalet sevgilisi yoktu yanında ve hareketlerindeki tutukluğa bakılırsa çok çok özel bir şey için burada olmalıydı? Bir buluşma mı? Fakat kiminle? Bekledi. Ben de bekledim. Biraz sonra mırıltıları anlaşılır bir hal almaya başladı. Merak etmiyordum. Yine de rüzgâr bazı sesleri yerlerinden alıyor, anlaşılır sözcükler halinde yanıma kadar getiriyordu. Büyük Ruh önce bana sonra anneme ulaşmış, her zaman bir şans daha olduğunu söylemişti. Şirkete geri dönebilecektim. Kurtulmuştu.

Derin bir soluk aldı… Bir an… Duraksadı. Bir yanıt verecek ya da alacak sandım. Çocukluğumuzdan bu yana, o kadar çok benim yerime geçmişti ki; kim bilir bazı fısıltıları o da işitmeye başlamıştı? Hiç ses çıkmadı. Orada daha fazla vakit geçirmek anlamsızdı artık. Kuşkulanacağım bir şey yoktu, sözünü tutuyordu işte. Hayatımı yaşıyordu. Ama bir gün sıkılırdı belki de? Olanlardan ya da her şeyden… Aşkı da sönerdi?

Kızıl Saçlı'nın değilse bile Sıska Oğlan'ın daha önce bıkması birden kolay gözüktü gözüme çünkü onun birkaç kez koridorda yürürken, asansörle aşağıya inerken ya da masasında raporları dosyalayıp dururken sağa sola baktığını görmüştüm. Bazı mektupları daha okumayı bitirmeden cebine atıyor, burnunu çekiyor, gazetelerden sayfalar, kupürler kesiyor, zarflıyordu sonra. Sanırım henüz şirkette, yani bu dünyadaydı o sıralar ve herkes gibi bir kadının ya da erkeğin, hayatlarımıza anlam kazandıracak yegâne varlıklar olabileceğine de inanıyordu.

Aslında bu çok saçmaydı çünkü gerçekten yeryüzünün herhangi bir noktasında, öyle birisi yaşasaydı, bugüne değin annem ya da Bayan Brown ya da tanımadığımız bambaşka biri onu çoktan bulmuş olurdu. Hâlbuki onlara kalırsa hiç kimse, biz hayatı, topyekûn bahçedeki mermer masaya yansıyan yaşlı bir adamın gölgesine indirgemedikçe, her şeyi kapsayacak ve ona bütün manasını katacak güçte değildi.

Yine de şayet mümkün olsa, benim, yakın çevremin, tanıdıklarımın hatta Kızıl Saçlı'nın falan değil ama edebi varlıkların, tek başlarına bunu herkesten daha mükemmel bir tarzda yapacağı da farz edilebilirdi. İşte onlar yaşamışlar, tamamlanmışlar, kendi kendilerini kat edebilme kabiliyetleri sayesinde de kusursuzluğa varmışlardı. Sayfalar içinde, satırlar arasında sürdükleri hayat, tutuldukları aşklar ne kadar tuhaf, daraltılmış, anlaşılmaz, korkunç ya da gerçek dışı olsa da mırıltılar, fısıltılar, okunuşlar içinde en saf haldeydiler. Hayatım boyunca düşler ve arzular arasında gezinmiştim. Okumanın farklı yolları vardı biliyordum… Sıska Oğlan yapamadıklarıyla yanılmıştı yaptıklarıyla değil.

Daha bunları düşünürken içimde ağır ağır yükselmeye başlayan ağlama isteğini zor bastırıyorum. Yine de direndim. Ağlama-

dım ve beni kederimden kurtarması için geri dönüp Kızıl Saçlı'ya yalvarmaya da kalkışmadım. Bunu onun istemesi gerekirdi, olması gereken buydu. Sadece birkaç kez içimi çekmekle yetindim, burnumu da koluma sildim.

Acımasızdım!

Onlara ya da herkese bir gün, bir kötülük yapmaktan korkuyordum. Kızıl Saçlı'ya Büyük Ruh diye bir şey olmadığını, bazı fısıltılar duymadığımı veya Sıska Oğlan'ın hayaletinin falan ortalarda dolanmadığını, hepsini uydurduğumu söylemekten, Bayan Brown'u sahtekârlığı yüzünden sonsuza kadar bir deliğe tıktırmakla tehdit etmekten ve yüzünün o an alacağı hali görmeyi arzu etmekten hatta Altın Tavuk'u ortalıktaki pislik ve her zaman leş gibi kokan etler yüzünden kapattırıp, Bay Brown'u da karısının şirketine ucuz işçi sağladığı için ihbar etmekten…

Korkuyordum. Hâlbuki kimse yadırgamaz ve bana kalırsa tümüyle iğrenç fakat anlaşılır da olurdum. Kalabalıklar arasında. Ne var ki geriye hiçbir şey kalmazdı o vakit. Ta ki yeni bir şirket kurulana, Gümüş Piliç açılana, başka birinin benzersiz acısı bir hayalet olarak yeniden aramızda ya da kalplerimizde dolaşmaya başlayana kadar yalnızlıktan kavrulurdum. Öylesini henüz hiç tatmamıştım. Anlatılacak, uydurulacak, okunacak, düşlenecek bir şeyler vardır herhalde hâlâ? Sanırım diğer türlüsü de bu dünyada değil cehennemdedir, cehennemin kendisidir.

36

Bir an… Rüzgâr hafifçe şiddetlendi, dallar yavaşça eğildi, çalılar zarifçe titreşti… Kızılçamın sarsıldığını, dalgalanıp, neredeyse bir anda tümüyle yok olacakmış gibi belirsiz, ince bir çizgiye dönüştüğünü gördüm. Sonra tekrar geri geldi. Fakat bu seferki bir göz yanılsaması da olabilirdi çünkü içimden pek de iyi olmadığımı, bende bir gariplik olduğunu artık iyice biliyordum. Torbaya doldurulmuş sözcükleri, istemeden bir roman veya bütün hayat hikayeleri olarak masaya dökecek kadar… Gerçekten dedikleri kadar…

İşte tam o anda Kızıl Saçlı beklenmedik bir şey yaptı, o koca kıçını sanki çevik bir maymunmuş gibi alçak dallardan birine yerleştirip kendisini güçlükle yukarı, bir üstteki dala çekti sonra da daha üsttekine uzandı ve yetişince dişinin sallanıp durduğu dalı, yapraklarını yolma pahasına pençeleriyle aşağıya eğdi. Nefes nefese kalmıştı ve aslında onun yaşında biri için bu oldukça tuhaftı. Birkaç tutam yeşil iğne hemen dökülüverdi, dişi tutan ipe uzanıncaya kadar çabaladı çabaladı… Az sonra çatlayıp ölecek ya da bir daha asla aşağıya inemeyecek, ben de kimseye haber vermeyeceğimden, kuruyuncaya kadar orada kalacak sandım. İkisi de olmadı elbette. Ne yapıyordu? Geçmişi değiştirmenin bir yolunu mu bulmuştu yoksa? Ya da onu sonsuza dek kapatıyor muydu? Biraz

soluklandı ve dişi tutan çürük ipi, bileğine doladığı ince iple yeniledi. Dalı tekrar bıraktığında birkaç yaprak demeti daha döküldü ama diş yepyeni, sağlam misinanın ucunda eskisinden daha hızlı sallanıyor, üzerine vuran bir damla güneş ışığıyla yıldız gibi parlıyordu şimdi. Buraya bak… Buraya Bak… Buraya… Rüzgâr da kibarca eşlik ediyordu bu haz verici, tatlı oyuna. Geri zekâlı ya bir şeyler daha planlamış ya da onu gözyaşları içinde bırakacak yeni bir mutluluk falan yaşamış olmalıydı. İkisi de mümkündü, benimle kıyaslandığında tuhaf biçimde sağlıklıydı çünkü ve sanki duyguları da mükemmel işliyordu. Bir makine gibi. Yepyeni, gıcırdayabilen bir makine.

Hatta bu gıcırdama işinde o kadar iyiydi ki güzelce okuması için ilk İngilizce macera romanı bizzat Bay Brown tarafından, veliler huzurunda kendisine takdim edilmiş, sınıfın geriye kalanının da hiç değilse haysiyetlerini kurtarabilmeleri için eline birkaç Andersen, Grimm falan tutuşturulmuştu. Tam tersiydi hâlbuki.

Bütün bu korkunç aylar boyunca hakikatin, hayatın, neşemizin ya da her neyse, canımızın belki de ağır ağır damarlarımızdan geri çekilmesi dayanılmazdı. Bizi ayakta tutan, birbirimize, diğerlerine ve kalabalıklara bağlayan her ne ise onu yitiriyorduk sanki. Ne var ki ikimiz de kolejdeydik o sıra ve talihimizin devam edeceğini sanıyorduk.

Geçen yaz ya da çok çok çok önceki olmalı? Tam olarak hatırlayamıyorum çünkü dedikleri gibi zaman, gerçek hayatın içinde anlaşılmaz, yepyeni bir tarzda, acayip geçiyor, alışkın olmadığımızdan herhalde, içimizden kimse de onu yakalayamıyor, bu yeni yol arkadaşı sadece bir adım önümüzde olmasına rağmen asla yetişemiyordu. Ne var ki olağan olan buydu, hep böyle olmuştu, olmalıydı. Vs…

Fakat Bayan Brown İnsan Kaynakları Şirketi'ni kurmamıştı daha ve çok iyi biliyorum ki Kızıl Saçlı romanlara falan değil dönüp dönüp aynı kadın, home, sigortacılık dergilerine falan bakıyor ve İngilizceyi ancak resim altlarında doğru düzgün, anlayarak okuyabiliyordu. Evet, birazcık haklı da olabilirdi, henüz on beş yaşlarındaydı o sıralar, çocuk sayılırdı yani ve Bay ve Bayan Brownlar'ın, annem gibilerin ya da geriye kalan herkesin içinde yaşamak; ruhlar dünyasına dalmaktan, onlarla konuşmaktan, fısıltılara kulak kabartıp, benim gibi olmaktan ya da insan eliyle inşa edilmiş hayatın korkunç gerçeğini anlamaktan şüphesiz daha kolaydı.

Burada mısın?

37

İşe girmek, yükselmek, diğer birime geçmek, patronun özel uçağına binmek, çok ama çok daha fazla çalışmak, göçmen olmak, sadece basitçe çalışmak, aslında değişmek, tümden değişmek isteyenleri seçer başka hayatlara yerleştiririz.

Bayan Brown İnsan Kaynakları Şirketi'nin prensipleri küçük el ilanlarına basıldı ve dağıtılmak üzere ana caddenin girişiyle, parka ve bazı sokaklara, sıkıca bağlanmış desteler halinde bırakıldı. Altın Tavuk'a da getirmişlerdi. Restorana girdiğimde üç genç balyayı çözüp, ilanları ayırmakla meşguldü. Birkaçını camlara ve kapıya yapıştırdılar. Birini de kaymaklı dondurma afişinin üstüne. Hararetle çalışıyorlardı fakat beni görünce duraksadılar ve selamladılar saygıyla. Hemen işlerine döndüler yine. Çarçabuk masalara dağıtıp, bir kısmını da tezgâha bıraktıktan sonra kapıya yöneldiler. Ben de takdir ettiğimi belirten bir baş selamıyla onları uğurladım ve bunu yapar yapmaz içimde yine aynı ağlama isteğinin yükseldiğini hissettim. Üstünde durmadım pek. Makineye basıp, pervanenin altına dikildim. Haykıran Tavuk'un sesi toparlanmama yardım etti, pervane de gözlerimi kuruttu.

Altın Tavuk hep vardı. Koleje başlamadan çok çok önce bile gelirdik buraya. Bazen sadece masalı dinleyelim diye annem geti-

rirdi bizi. Sonraki yıllarda da Kızıl Saçlı'yla kendi başımıza, diğer çocuklarla buluşmak, vakit geçirmek, kalabalıklara karışmak için gelmeye başladık. Orta sınıf ailelerin, semt okuluna devam eden veya yeni başlayacak olan, vasıfsız çocukları… O okul hiçbir anı bırakmadan, yıkıldı ardımızdan. Yalnız hatırladığım, inanılmayacak kadar ağır hareket eden, suskun ve sürekli bahçede dolaşan öğretmenlerinin olduğuydu. Sınıfa girer ve dersi başlatırlardı.

Hepsi bu. Pek başka bir şey yapmadan okumaya geçerlerdi. Hangi ders olursa olsun. Gün boyunca. Kızıl Saçlı'yla dört işlemi dinleyerek öğrendiğimizi hatırlıyorum. Bu yüzden herhangi bir ders konusu üzerimizde, başka hiçbir çocuğun bilmediği, bilemeyeceği, olağanüstü kavramsal etkiler yaratmıştı. Ve geriye kalan her şey de öyle. Bir süre sonra öğretmen yorulur veya sesi kısılır ve sınıftan birinin devam etmesini isterdi.

Annem bunun bir lütuf olduğunu söyledi her zaman. Kızıl Saçlı'yla okumayı çok önceden biliyorduk, tuhaf ama sanırım onu kendi kendimize, fark etmeden öğrenmiştik. Herhangi bir ihtiyaçtan değil. Kaçınılmaz olduğu için belki de? Bir gün büyüyeceğini, büyüyeceğini, genişleyeceğini yalnız kitaplarda kalmayıp bütün hayata yayılacağını bilmeden elbette… Hatırladığım, öğretmen azıcık dinlenirken veya yoklamaları temize çekerken, hiç bıkmadan ne var ki gittikçe tükenerek, tükenerek, tükenerek bütün gün sınıfa resimli sayfalardan bir şeyler fısıldayıp durduğumuzdu.

Üç, dört dönem devam etmiş olmalıyız oraya. Ayrıldığımızda ebedi bir mırıltı kaynağını yitirmiş gibiydim. Koleje alışmam güç oldu bu yüzden. Fakat bir tesellisi vardı. Kızıl Saçlı iki, ben üç üst sınıfa kaydolmuştum. Bilmiyorum, evde okumaktan başka oyalayacak bir şey yoktu bizi. Bu sayede burs kazandığımızı, işte biraz da akıllı gibi bir şey olduğumuzu söylediler. Bana kalırsa, tuhafsınız de-

melerinin en kestirme ve uygar haliydi. Eh, pek de fena sayılmazdı. Daha da önemlisi nihayet birbirimizden kurtulmuştuk. Fakat sonra inanılmaz bir şey daha oldu. Beklenmedik. Kimsenin ummayacağı…

Kızıl Saçlı bu ayrılığa dayanamadı ve birden hastalandı. Gerçekten, durup dururken hastalanıverdi. Aylarca doktora taşıyıp durdular. İyileşemiyordu. Kalbini yakıp kavuran ayrılık acısı gözlerinden okunuyordu. Yanında olmam, teneffüslerde birlikte vakit geçirmemiz, beni de alelacele aynı sınıfa yerleştirmeleri fayda vermedi. Kederi gittikçe koyulaştı. Benimle, bizimle ya da başka birileriyle bağlantısı kalmadı hastalığının. Kızıl Saçlı bilmediğim ve ne yazık ki kendisinin de bilmediği bir şeyi öğreniyordu. Fakat neyi?

Nefes almıyordu. Alamıyordu belki de ve yattığı yerde yavaş yavaş boğuluyordu. Sesi çıkmıyordu. Varlıktan, varlığın sınırlarından söz ettim ona. Sonsuzluktan. Ölümden korkmaması gerektiğinden. Birlikte dua ettik. Biraz teselli buldu o gün için. Yanında kalmamı ve işler iyice ters gidecek olursa, son anda, hiç değilse son anda, onu başına geleceklerden, aslında kendisi olmaktan kurtarmam için bir şeyler yapmamı istedi benden. Ant içmemi.

Dayanacak gücü kalmamıştı. Ölümsüzlüğü arıyordu belki de? Tek zaferi. Aradığı bu muydu? Henüz kimseye ulaşmamış olan o şeyi. Öyle kuvvetli bir yaşama hırsıyla dolu ki merhamet duyuyorum ona Hiç düşünmeden yemin ettim. Bilmiyorum, kalbimi gerçekten neyin paramparça ettiğini bilmiyorum? Kötü yazgısından kurtulmaya çalıştığını hissediyordum. Kavramsal düzeyde hiç değilse. Yalnız zıtların yer değiştirebileceğini, Aslında birbirimize benzediğimizi, ne kadar çabalarsak çabalayalım bu uğraşın görüntüden ibaret kalacağını söylemedim.

Suskunluğum daha da kuşkulandırdı, korkusunu arttırdı. Soluğu yeniden sıklaştı… Az sonra nefes almaktan tümüyle vazgeçti. Birkaç

kez annemle, halının üzerinde yatar bulmuştuk… Düştüğü yerde kalıyordu öylece. Mutfakta çorba için sebze ayıklıyor, veya iç odalardan birinde sıkıntıyla annemin kart açmasını izliyor oluyordum.

Birden bütün sesler kesiliyordu. Geriye hırıltılı bir nefes kalıyordu. Ve onun hemen altında, akıp duran, apaçık duyulmayan fakat kesinlikle Kızıl Saçlı'ya ait olduğunu bildiğim o sızılı, itaatsiz yakarış.

Annem de duyulmayan şeyleri duyuyor muydu acaba? Çünkü genellikle dalgın oluyordu ve bana kalırsa öyle anlarda kız kardeşimden çok evliliğini, babamın iflasını, artık hiçbir anlam veremediği geçmişini ya da gerçekleşmeyecek düşlerden ibaret olan geleceğini düşünüyordu. Bütün ümidini yitirmişti. Ele geçirilmişti. Nihayet çocuklarını da yitirecekti… Dünyeviydi. Başka açıklaması yoktu.

Korkuyla odaya girdim. Bembeyaz bir yüz, baş yastığa gömülmüş, ağız açık… Belli belirsiz, incecik inilti… Öyle belirsiz, o kadar ince bir ses ki o an, artık böyle derin bir sesin bir bedenden falan değil, tam da dedikleri gibi, düpedüz bu dünyadan ayrılmak istemeyen, henüz ayrılıp gitmek istemeyen bir ruhtan, onun ruhundan geldiğini, bazı seslerin ve bazı sözcüklerin ve bazı cümlelerin ancak acılı ruhlardan kopup gelebileceğini, ancak böylelikle yükseleceğini anladım. Saçları terden sırılsıklamdı ve kırmızılık yüzünü daha daha da solgun gösteriyordu. Göğsünden yükselen o hırıltı olmasa, gerçekten ona sahip olmasa aslında çoktan ölüydü.

Ne kadar zaman geçmişti ki? Yavaş yavaş beyazlık yerini hafif bir renge, belli belirsiz, toz gibi bir maviye bırakmaya başladı. Niye öyle bir şey düşündüm bilmiyorum? Birden aklıma boyama kitaplarındaki ya da çocuk hikâyelerindeki, masallardaki resimler geldi. Turuncu, yeşil, pembe ya da siyah, beyaz yüzlü prensler, prensesler, yoksullar, kurbağalar, periler, hizmetçiler, çekirgeler, herkes ya da.

Saçma sapan bir şeydi… Öylesine… Uydurulmuş. Oradan gitmek, kaçmak, kurtulmak, ölmek ya da hayatta kalmak istiyordum. Başka açıklaması yoktu… Benliğinden benliğime sızan ve çevremize yayılan, yeni, tehlikeli, daha önce hissedilmemiş, huzursuz bir şeylerin ihtimali zihnimi bulandırıyordu. Mahvetmiştim onu. İstila etmiştim. Rezilceydi bu duruma düşmek.

Neredeyse duyulmaz bir sesle, güçlükle mırıldandı, "Cinderella… Cinderella şimdi! Her şeyi anlat! Olduğu gibi… Başımıza gelenleri! Gerçeği"! "Yapamam" dedim. Duraksadım. "Korkuyorum. Fakat… İma edebilirim sadece" İma eder ve anlaşılmayı dilerim. Hepsi bu.

38

Sanki fısıldar gibi konuşmuştuk bunları ve aslında ne anlama geldiğini bilmesem de birden kendimi önemsedim. Sonra aniden çılgınca bir fikre kapıldım. Sadece benim için bir yerlerde gizli bir işaret bırakıldığı ve şu ana dek fark etmemiş olduğum, işte bir mektup, gazete sayfalarından birinde eski usul küçük bir ilan, örtünün altında anahtar, aynaya iliştirilmiş not, açıkça anlaşılacak ve tekrar edilmeyi bekleyen bir hakikat… Anlatmam, herkese haykırmam gereken bir hakikat…

Kapı istemeden sertçe çarpıyor. Uzun koridorun titreştiğini, dalgalanıp, neredeyse bir anda tümüyle yok olacakmış gibi belirsiz, ince bir çizgiye dönüştüğünü görüyorum. Sonra tekrar geri geliyor. Fakat bu seferki bir göz yanılsaması da olabilir çünkü içimden pek de iyi olmadığımı, bizde bir gariplik olduğunu artık iyice biliyorum. Annemin adımları koridorda sönüyor. Eve sessizlik çöküyor.

Yorgun, her krizin ardından daldığı, derin uykuya dalmadan önce sanki uyuyacak olan benmişim, aslında ben olmalıymışım, adil olan böylesiymiş gibi, tıpkı onun gibi, yavaşça gözlerimi yumdum. Ne istiyordu acaba? Bu dünyada ya da her yerde? Birden yatakta doğrulup, "Hasta olan sensin, ölüyorsun budala"! Diye bağırsa şaşırmayacaktım.

Annem oda kapısında belirdi. Elinde bir kart tutuyordu ve yalnız delilerde görülecek türden bir gülüşle, tümüyle kendi lisanında haykırıyordu. "Son kart ölüm çıktı. Bu yeniden doğmak demek!

Kızıl Saçlı çoktan uykuya dalmıştı. Son sözleri duymaması gerçekten iyiydi, çok iyi. Bir kurtuluş arıyordu. Bu dünyada ve her yerde. Annem ise kupkuru, boş fırsatlarla dolu bir hayat vaat ediyordu. Onun gözünde, ne tamamen birbirimize benziyorduk, hiç kimseye ne de.

Bilmiyorum, kalbimi gerçekten neyin paramparça ettiğini bilmiyorum fakat onu ödünç aldığımız, kırık dökük bir tekerlekli sandalyeyle, biraz hava alması için parka, kızılçamın altına götürdüğümüzde diğer çocukların başımıza toplanıp, yüzüne bir göktaşına bakar gibi bakmalarını dayanılmaz buluyordum. Kızıl Saçlı'nın iyileşeceğine dair biraz ümidim olmasa hissettiğim utanca dayanacak değildim. Bazen içlerinden birisi küçücük parmağını, kırmızı saçlarına veya mavi yüzüne doğru uzatır ve gerçekliğinden emin olmak için hafifçe yoklardı. Oradaydı. Bunu biliyordum, Büyük Ruh da biliyordu. Ne var ki yok gibi olmak gerçeğin doğasıydı, kaderi ve her neyse işte…

O an diğerlerine hem de kendime katlanabilmek için bir mucizeye ihtiyacım vardı. Bu dünyada meydana gelecek herhangi bir mucizeye… Her şeyin gerçekten susmasına, haykırmasına ya da.

Bekledim… Bekledim… Nihayet fısıltılar kolejden, sınıftan, bezgin öğretmenlerin dudaklarından ağır ağır koptu, uzaklaştı… Yeryüzünde değillerdi artık. Ne de yeryüzünden. Açık seçik anlaşılır kaynaklardan da… Uğultu halindeydiler… Ve bana kalırsa nihayet özgür kalmışlar, en doğru anlaşılacakları, istedikleri gibi anlaşılacakları o tertemiz, o kutsal, adanmış ruhlara yerleşmiş-

ler, yükseliyorlardı. Birleşmelerin sayısız doğru ihtimaline… Eski, çok eski, önceki satırlara… Önceki sayfalara.

Bunu Kızıl Saçlı'ya da anlattım. Orada, kızılçamın altında. Dehşet içinde, yadırgayarak baktı. Fakat sonuna kadar dinledi söylediklerimi ve sonra onu hayatta tutacak olanın her şeyi en baştan okumak olacağına, yanlış da olsa derin bir okumanın kesinlikle hayatla sonuçlanacağına dair, işte buna benzer bir şeylere kesinlikle inandı. Park hafif hafif uğulduyordu, uğuldamaya başlayacaktı ya da. Geçmişte hem de gelecekte…

Çocuklar ölümden korkmaz. Ölüden, hastalıktan ve acıdan korkarlar. Ölüm yalnız bütün azametiyle ortaya dikildiğinde, onları kucakladığında kaçınılmaz olarak ikna olur, boyun eğer ve ancak o zaman korku belirtisi gösterirler. Vakit kalmışsa…

Çocuklar Kızıl Saçlı'dan kaçmıyorlardı. Seyrediyorlardı sadece. Basit işaretleri öğrenmek, daha sonra belli imgelere, anılara, fikirlere, sözlere dönüştürmek için. Yaşayacaktı herhalde?

Bunun bir yolunu bulmuştu. Hemen oracıkta.Tuhaf vahşi bir içgüdüyle. Kurnazca

Başını hafifçe öne eğmenin, yanaklarını pembeleştirmenin. Zararsız, herkesin kolaylıkla affedeceği süzgün bakışların, kendini kurtarmanın, aslında hayatta kalmanın, tümden hayatta kalmanın bir yolunu bulmuştu. Orada kızılçamın altında ya da daha önce tünelde, yapraklar arasından göğe bakarken, pansiyonda, karanlık bahçede… Sırrını bana da fısıldayacaktı. "Bekle" dedi. "Sadece birazcık bekle. Şimdi gücüm yok"

Bütün yeminleri ettim. Orada kaldım. Bunu, bütün bütün varlığımla istiyordum. Orada, yanında kaldım.

Hayır, sadece baharat, bir de yağ kokusu…

Şişman, çirkin, kırmızı, yağlı, pespaye bir güzeldi

Bir gün uyanmak isteyecek, çıkıp gelecek bir radikaldi aslında. Kendinden doğacaktı.

Acımasızdım.

Annemin sebze çorbası yaptığını söylemiş miydim?

Ve hepimizin ya da hiçbirimizin kendine benzemeyen fakat kesinlikle kendisi olan, zıt benzerleri olduğunu?

Bilmiyorum, varlıkla ilgili hiçbir soru yok ki yanıtı ilahi olmasın

Pansiyona gitmeliyim ya da.

Kahve?

39

Karanlık bahçede seninle buluşmaya söz vermişti. Gece yarısı yatakta gözlerini açıyorsun. Az sonra pansiyonun saati on ikiyi vuruyor. Burada herhangi bir şeyin çalışıyor olmasına henüz alışmış değilsin, yadırgıyorsun. Böyle bir gerçeğe hiç yer yok sanki.

Çınlama üst kata doğru yükselip yiterken ardında davetkâr bir sessizlik bırakıyor. Bir sonraki vuruşa kadar öbür odalardan, dışarıdan, caddeden ya da gökyüzünden gelen bir gürültü olmazsa her şey şimdi olduğu gibi canlı kalacak. Fakat sadece bir an… Kapılar, karanlık bahçe, koridor, aynalar, halı, küçük aplikler sadece sessizlikte diriliyor. Onların var olmak için başka bir şeye ihtiyaçları yok. Yine de pek zayıflar. En ufak bir patırtıyla; aniden açılıveren kapı, telefon ya da uzakta parkta, ağaçları budayan testerenin gürültüsüyle bir anda yok oluyorlar.

Yataktan çıkarken onun çoktan gelmiş olduğunu, aşağıda, karanlık bahçede, ağacın altında seni beklediğini düşünüyorsun. Soğuk terlikler, geceden beri ısınmamış ayaklarını daha da üşütüyor. Umursamayıp odadan çıkıyorsun. Kapı istemeden sertçe çarpıyor. Uzun koridorun titreştiğini, dalgalanıp, neredeyse bir anda tümüyle yok olacakmış gibi belirsiz, ince bir çizgiye dönüştüğünü görüyorsun. Sonra tekrar geri geliyor. Fakat bu seferki bir

göz yanılsaması da olabilir çünkü içinden pek de iyi olmadığını, sende bir gariplik olduğunu artık iyice biliyorsun.

Karanlık bahçeye söz verdiği halde gelmeyeceğini, belki de hiçbir zaman gelmeyeceğini, boşa umutlandığını düşünüyorsun. Soğuk dizlerine kadar yükseliyor, kendi gıcırdayışlarına gömülüp birer birer siliniyor ahşap basamaklar… Düşmemek için boşluklara, hep boşluklara basıyorsun.

Lobi çıngıraklı kapıyı açıp, ilk kez içeri girdiğin günkü gibi. Değişecek hiçbir şey yok. Birkaç eşya solgun ışığın altında bekleşmeye başlamış. Gece ve sessizlik çöktükçe daha da açacaklar varlıklarını.

İşte artık, bu kadarcık günde alıştığın şu eski koltuklar, kadife pano, siyah telefon, sehpa ve ortalıkta ıvır zıvır ne varsa, kimsenin bilemeyeceği kadar tanıdık olacak sana.

Bu gece de sonraki gecelerde de gün erişinceye dek içeriden bir kımıldanışla, hiç acele etmeden, ağır ağır canlanacaklar.

Seyredeceksin. Bekleyeceksin. Gece ve sessizlik çöktükçe, yalnız üzerlerinden akıp geçen zamanın aralayabileceği bir perdenin ardında belirişlerini göreceksin.

Dirilişin kendiliğinden olduğunu sananlar çok yanılıyorlar. Onun ne demek olduğunu hiç bilmiyorlar.

Birden, pansiyona geldiğin ilk gün oracıkta, eski mukavvanın içinde durduğunu fark ettiğin, sararmış gazete sayfaları ilişiyor gözüne. Onlarda içerideki hiçbir eşyaya uymayan, tuhaf, rahatsız edici bir şeyler olduğunu bu sefer iyice anlıyorsun. Oldukları yerde öylece duruyor ve nedense sessizlikte bile dirilmiyorlar. Hatta kapı aniden açılıverse, karanlık bahçeden kopan esinti olanca gücüyle içeri girse, General elinde kahve fincanı, uyuyamadığı için

yine küfürler savurarak merdiven başında belirse de değişmeyecekler. Ölüler arasında diri, diriler içinde bir ölü gibi inatla bekleyecekler. Fakat neyi? İşte bunu bilmiyorsun…

Uzanıp, artık okunmayacak kadar şeffaflaşmış, nemli sayfalardan birinin köşesini hafifçe açıyorsun… Keskin koku çarpıyor burnuna ve dehşetle sayfanın iyi yüzülmüş, zar gibi ince bir deriyi andıran yumuşak kâğıdını fark ediyorsun.

–Alın onları! Alın, okuyun. Fakat hiç kimse okumaz. Hepimiz biliyoruz ya… Ben okunsun istiyorum. Fakat bakayım… Bana verin, önce ben okuyayım.

General elinde bir kahve fincanı merdiven başında beliriyor. Az sonra isteğini çoktan unutmuş olarak yerine geçecek ve tek söz etmeden bütün gece anahtarlarla oynayacak. Onun etrafa karşı bu kayıtsızlığında başka bir hakikat olmalı. Varlığı aşan bir keder…

Senin henüz bilmediğin bir hal…

O seyredilmekten rahatsız olmuyor. Karşısında oturuyor ve bir müddet oyalanmak için çevresinde titreşen, tüten, dalgalanan, gittikçe incelen eşyayı seyrettiğin gibi seyrediyorsun onu da.

Susuyor bazen. Etrafını saran, giderek gömüldüğü, kendisini birkaç ince çizgiye, bir siluete indirip, az sonra yok edecek tozlu sisi dağıtmak istercesine, elindeki anahtarla oynamaktan vazgeçiyor, öksürüp, mırıldanmayı kesiyor, sessizleşiyor…

–Kızıl Saçlı'yı gördünüz mü? Şu çok konuşan kız…

Öylesine bir laf. Canın konuşmak istiyor…

Cevap vermiyor. Hayretle, onun suskunluğunun da gizli bir şeyler söylemek isteyenlerin suskunluğuna benzediğini fark ediyorsun.

Sayfalar ilişiyor gözüne yine. Keskin koku… Zar gibi ince, yüzülmüş deri. Şimdi daha da şeffaflaşmışlar. Belirsiz birkaç fotoğraf ve sözcük yayılıyor üzerlerinde.

–Geçmiştir sızan. Koyu gölgeler gibi. Her yana dağılıyor…

Duraksıyor.

–Ama belki de gelecektir… Kim bilir?

Sanki fısıldar gibi söylüyor bunları ve aslında ne anlama geldiğini bilmesen de birden önemsiyorsun. Sonra aniden çılgınca bir fikre kapılıyorsun. Senin için, sadece senin için, yaşaman için bir yerlerde gizli bir işaret bırakıldığı ve şu ana dek fark etmemiş olduğuna inanıyorsun.

İşte bir mektup, gazete sayfalarından birinde eski usul bir küçük ilan, örtünün altında anahtar, aynaya iliştirilmiş not. Hatta karanlık bahçeye hiç kimse gelmeyecek olsa dahi birinin gelmek istediğini, bunu gerçekten istediğini ama bir türlü gelemediğini kanıtlayacak bir iz. Pansiyonda, diğer odalarda olduğunu, koridorlarda yürüdüğünü, burada bulunduğunu iyice hatırlatacak…

Lobide bir gölge gibi etrafında gezdiğini, uykunun arasında bir şeyler fısıldadığını, yüzüne yaklaştığını… Fakat seni bir türlü uyandıramadığını…

Düşüncesi içini yakıyor…

Bir rüya olmadığı halde her şeyin uykuya niye bu kadar yakın olduğunu, her şeyi niye hep tatlı, sıcak bir uykuyla birlikte hatırladığını anlamıyorsun? Bir ismim olmalı diye düşünüyorsun. Karanlık bahçede buluşmak istemişti. Kulağına eğilip fısıldamıştı.

Cevap vermesen de duyduğunu, tam vaktinde bahçede olacağını anlamış olmalı?

Yeniden dokunmak için sayfalara uzanacakken vazgeçiyorsun ve bir daha hiç gelmiyor aklına.

–Yine bekliyorsun ha?

Aslında kimseyi beklediğin yok.

Fakat o an deli bir anne, ölü bir baba, içini yakan bir yabancı, bir kalabalık, birkaç sayfa, bir hayalet, Cindrella, zaman, herkes ve hiç kimse olmak istiyorsun. Bir an gerçekten istiyorsun bunu. Her yere, bütün şirketlere, dünyaya, zihinlere ve diğerlerine sızabilecek görünmez kuvvetle dolmak… Ruhlara. Cevap almak… Susuyorsun ve bu sessizce, kendiliğinden değiştiriyor seni.

–Gelecektir… Biri mutlaka gelecektir. Fakat bu gece buluşmaya hiç uygun değil sanki?

General de susuyor. Yalnız, ilk kez dikkatle sana baktığını görüyorsun. Soğuk omuzlarına kadar yükseliyor… Tıpkı tuhaf bir eşyaymış gibi yadırgıyorsun bedenini… Bahçe ağır ağır uğulduyor.

40

Kente geri döndüm.

Bir şeyler olmuş.

Tuhaf bir arzu hüküm sürmüş ve sanki dünyaya istediği şekli verebilirmiş gibi harekete geçmiş

Her yer harabe

Bir şeyler olmuş

Hiçbir şey olmadan önce olan her şey

Birileri reddetmiş diğerleri de güç kullanmış

Fakat bu gürültücü radikal kalabalığın dizginlenebileceğini zannedenler –ki hataya düşenlerin bir kısmı şirket çalışanları, muhtelif birlikler, özel güvenlik güçleri ile itaatkâr ailelerin mensuplarıydı– tuhaf, açıklanamaz, kesinlikle öfkenin yükselmesi ile sonuçlanacak saçma sapan isteklerde de bulunmuş ve onlara karşı zor kullanmış olmalılar… Çok net bir cevap alacaklarını düşünmeden, hesaba da katmadan üstelik

Çünkü olan biteni daha iyi görmek için ara sokakları gezerken darmadağın olmuş binaların yıkıntıları arasında, tek parça halinde kalmayı başarmış cam bir levha üzerinde birkaç küçük parmağın bıraktığı, çatışmayı anlatan, edebi izleri görüyorum

Birkaç yarım cümle

Bir sevgi itirafı

Bir kız adı

Küçük bir ağaç ve kıpırtısız, dimdik bir dağın eteklerinde koşan beyaz tavşan

Soylu tilki

Acemice çizilmiş bir gül, yanında tek bir harf

Bunlar sanki binlerce yıl önce mağara duvarlarına çizdiklerimizdenmişçesine naif, uçucu, ince ama yine de anlamla dolu

Çağın izi camlarda kalmış, küçük parmaklar onları cama kazımış

Arka sokakların birinde bir patlama daha oluyor ve az sonra keskin, yakıcı bir gaz kokusu kaplıyor havayı

Apar topar bir dükkânın yıkıntıları arasına sığınıyorum

Birkaç masa, parçalanmış bir meşrubat dolabı. Tavan pervanesi öyle hafifçe ilişmiş ki düştüğü yere, vakti gelince yeniden çalışmaya başlayacak ve olan biteni kanatları altına aldığı, oradan yayılacak güçlü bir rüzgârla, döne döne, zamanda döne döne, geride acı hiçbir hatıra kalmayana dek, silecek, değiştirecekmiş gibi. Şimdi bir tek kişi bile bunu düşünmüyor, arzulamıyor ya da umut etmiyorken, teknik bir aygıt, bir makine olarak da olsa… Altın Tavuk'ta olduğumu anlıyorum.

Şehir kütüphanesini de patlatmışlardı ve oradan da bir şeyler anladım

Ses bulunduğum yere sarsıntıdan çok önce geldi ve parçalanıp, dağılan kitapların sayfaları rüzgârla savrulup, havada uçuşmadı, kolayca zihinlere kazınıp, yıllarca orada kalabilecek bu içten görüntü hiç oluşmadı ve bana kalırsa, böylelikle kendinden öncekileri de sildi çünkü bir şeyin olmuş olması ya da olmuş oluyor sayılması için pek çok kez; hiç olmamış sayılması içinse sade-

ce bir kez olmaması yetiyordu, burada zihinlerde, kendi içimizde, olmak ya da olmamak için…

Yani aslında bir kez olmasa bir daha hiç olamayacak şeylerle de çevriliydik ve ben olsam mesela doğayı böyle tarif ederdim

İnsanı ise pek çok kez

Burnum kanıyor

Ağaçları özlüyorum ve kavakları

Takviye kuvvetler sağdan girdi

Dörderli sıralar halinde, uzun, alabildiğine uzun bir kortej. Gösterişli serseriler. Fakat serseriliğin sevimli hiçbir alameti yok üzerlerinde

Adanmışlar

Yanlış tarafta olmak daha da arttırıyor öfkelerini

Yürüyüşleri hızlanıyor ve hiçbir hayvana kıyaslanamayacak soluklarını bize duyuruyorlar, koşar adım hedefe ilerliyorlar, tehdit, apaçık caydırıcı bir tehdit olarak

Neyse ki düzenli

Korkuyla yerden kaptığım iri bir taşı kucaklayıp pervaneye vurmaya başlıyorum

Yanımdan geçip, son serseri de tümüyle gözden kaybolana dek vuruyorum, vuruyorum, vuruyorum

Beni kendilerinden sanmalılar, parlamalı göğsümde şirket arması

Kırılıyor kanatlar, gövde dağılıyor… Küçük motoru tekmeleyip, vidaları eziyorum, kabloları söküyorum yerinden

Ellerine düşmek korkusu talepkâr radikallere tümüyle karşıymışım gibi ürkütücü bir vahşet görüntüsü sergilemeye itiyor beni de

Kimse onları kimsenin bilmediği bir halde sezdiğimi, sezebileceğimi, hiç düşünülmemiş bir tarzda anlatılabileceklerini hatta belki de bizzat bu anlatışa yığılarak, oradan doğabileceklerini, bunun da onlar için bana has, tümüyle bana has bir armağan olacağı-

nı düşünmüyor, aklına bile gelmiyor düşünmenin böylesi.

Zaten parçalanmış olanı parçalamam bir işe yarıyor olmalı ki yanımdan geçerken serserilerden birkaçı bakışını benden yana çeviriyor –bakıp gülümsedi mi yoksa– ve onaylayarak, kısa, kesin bir baş hareketiyle yanına çağırıyor.

Sonra General'i tanıyorum içlerinde, göğsü derin bir nefesle dolu, alabildiğince önde. Adanmış. Yine de kendisi gençlerin arasında oldukça gerilere düşmüş, General takma bir ad olmalı, hızlıca düşünülmüş bir lakap çünkü birkaç sıra önde Şef de var ve o da kesinlikle Şef falan değil, uydurulmuş sadece. Ben biliyorum!

Kırılıyor kanatlar, gövde dağılıyor… Küçük motoru tekmeleyip, vidaları eziyorum, kabloları söküyorum yerinden

Bizden hiçbir şey kalmıyor geriye… Dağılıp parçalanıyor Altın Tavuk… Sadece kesik, mekanik bir haykırış asılı kalıyor havada. Zavallıcık oracıkta kesilmişçesine…

O zaman ayrılıyorum oradan ve iyi korunmuş, bütün bunlardan hiç etkilenmemiş, hâlâ şaşalı, tarih sonrası metal bir kaleymişçesine, olduğu yerde geniş cam çerçeveleriyle, güneşin altında parlayıp duran şirkete yöneliyorum.

…yalnız, bir hatıra olması için motordan söktüğüm küçük somun ve birkaç vida bundan böyle cebimde

Olan biteni içeridekilere nasıl anlatmamalıyım acaba?

Görünmez olduğum bu süre boyunca gördüklerimi ve şimdi sokaklarda gördüklerimi ve sonra gelecekte göreceklerimi

Sorguya aldıklarında

Ben kapıdan geçerken saygılı bir sessizlikte fakat tutkulu, hafif bir tempoyla alkışlamaya başlıyorlar

Dönen, geri dönebilen bir mensup her zaman saygı uyandırır

O sokaklara salınmış, tümüyle terk edilmiş, ezilmiş, gitmek,

kaçmak, kurtulmak, ölmek ya da hayatta kalmak istemiş fakat yine de başaramamıştır

Tükenişin böylesi onlarda, biri ölümden hem de dirilmek zorunda kalmadan dönebilmişçesine şehvetli bir bakma arzusu uyandırır

Yavaş yavaş gözlerinde yansımaya başlıyor ve bir an duraksıyorum

Lobiye bakan üst kat koridorlarında kalabalık gitgide artıyor

Mensuplar hiçbir hayvandan cıkamayacak sıcak soluklarını salıveriyorlar havaya

Benim için ılık, yepyeni bir ruh oluşturuyorlar tepemde

Büyük yepyeni bir ruh yaratıyorlar

Sonra içlerine çekiyorlar

Salıveriyorlar yine

Oynuyorlar onunla ve bundan büyük, ortak bir keyif alıyorlar

Bir an, tek bir an, bir buğu olarak tepede asılıyken, henüz inmemişken üstüme o duman, son kez düşünmeye fırsat buluyorum

Alelacele, çarçabuk

Onlara bildiğim hiç bir şeyi anlatmamayı nasıl anlatabilirim acaba?

Bu hiçbir şeye dair olsa bile

Ve pek çoğu doğru olsa.

Kesin bir karar olmalı bu ve hemen hemen şöyle:

Yalnızım

Yapayalnız

Ne zamandır bilmiyorum

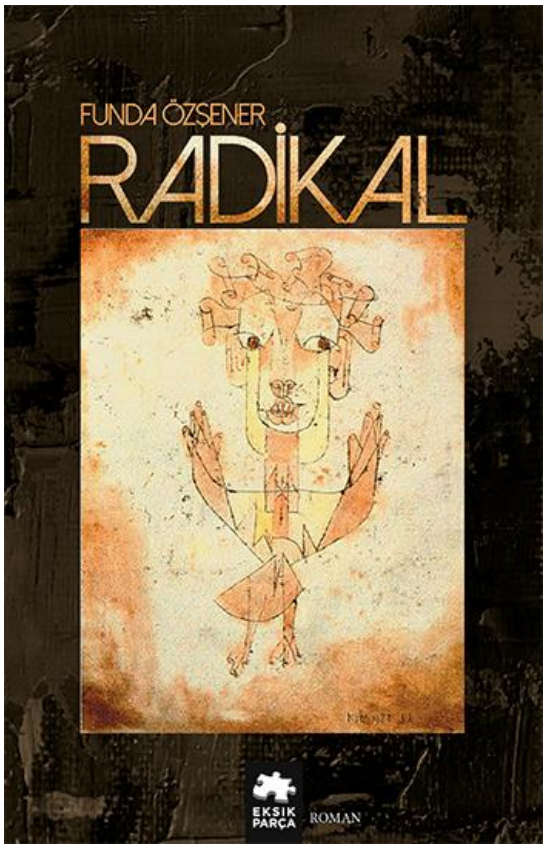
İşim yüzünden olabilir

Belki de burada yaşadığım için

Metropolde

Cehennemin göbeğinde

Eksik Parça Yayınları Tanıtım Bülteni

Eser Adı: Radikal
Yazar adı : Funda Özşener
Yayınevi : Eksik Parça Yayınları
Türü : *Roman*
Katkıda Bulunanlar:
Editör: Demet Çaltepe
Sayfa Tasarımı : Esranur Gelbal
Kapak Tasarımı : Serkan Cenker

Baskı Adedi: 2000
Tavsiye edilen Satış Fiyat : 24TL
KDV : 0%
Cilt Bilgisi: *Karton Kapak*
Kağıt Bilgisi: *1. Hamur 80gr.*
Basım Tarihi: *Kasım 2021*
Basım Bilgisi: *1. Basım*
Sayfa Sayısı: 120 sayfa
Kitap Boyutları: *13,5x21 cm*
Kitap Ağırlığı : *(200 gr gibi)*
ISBN No: 978-625-7371-86-5
Barkod No: 978- 625-7371-86-5
Dağıtım tarihi : 18 Kasım 2021

Kitap Tanıtım Yazısı :

ARKA KAPAK YAZISI :

“Fakat bir gün, işte tam da bir gün, bir şey aniden değişiverecekmiş gibi oldu.

Bir his ya da yepyeni bir gelecek gibi

Ne olduğunu tam olarak kestiremiyor, ümit ediyordum sadece ve bunun da oldukça faydalı hatta belki de gösterişli bir his olarak iş göreceğini, bambaşka bir hayat yaratmakta değilse bile bu hayatı yaratacak insanı düşünmekte bir işe yarayacağını, küçük, çok küçük bir parça olarak muazzam büyüklükte bir başka hayale ekleneceğini ve nihayet saf bir arzudan ibaret kalacağını zannediyordum.”

Yazar Hakkında:

Funda Özşener, 1969 yılında İzmir'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini İzmir'de tamamladı. Doktora eğitimini Dokuz Eylül Üniversitesi GSE Sahne Sanatları Bölümü'nde aldı.

Akademik çalışmalarının yanı sıra birçok oyun yazdı. Oyunları farklı tiyatro toplulukları tarafından sahnelendi. Çeşitli dergi ve gazetelerde söyleşileri, eleştiri ve inceleme yazıları yayınlandı. Sahne sanatları alanında yayınlanan birçok kitabın editörlüğünü üstlendi.